

นนทบุรี อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี และอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๗ ทั้งนี้ให้มีผลบังคับใช้ระหว่างวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๗ และอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ ให้หัวหน้าผู้รับผิดชอบมีอำนาจสั่งห้ามมิให้กระทำการใดๆ หรือสั่งให้กระทำการใดเท่าที่จำเป็นแก่รักษาความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยของประเทศ หรือความปลอดภัยของประชาชน ต่อมานายกรัฐมนตรีได้ออกคำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ พิเศษ ๒/๒๕๕๗ เรื่อง แต่งตั้งผู้กำกับการปฏิบัติงาน หัวหน้าผู้รับผิดชอบและพนักงานเจ้าหน้าที่ในการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรง โดยกำหนดให้พลตำรวจเอกอดุลย์ แสงสิงแก้ว ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเป็นหัวหน้าผู้รับผิดชอบในเขตท้องที่ตามประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงและผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติในฐานะหัวหน้าผู้รับผิดชอบในเขตท้องที่ตามประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงได้ออกประกาศศูนย์รักษาความสงบฉบับที่ ๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๗ เรื่อง ห้ามนำอาวุธออกนอกเคหะสถานภายในเขตพื้นที่ที่มีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรง ห้ามบุคคลหรือกลุ่มบุคคลนำอาวุธ สิ่งเทียมอาวุธ เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด สิ่งใดที่อำนาจนำมาใช้ได้อย่างอาวุธหรือสิ่งอื่นใดในทำนองเดียวกันที่สามารถดัดแปลงเป็นอาวุธอันอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตร่างกายของบุคคลใด รวมถึงเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของประชาชนหรือทางราชการ เข้าไปในพื้นที่ที่มีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรง ประกอบกับได้มีประกาศ เรื่อง ให้อำนาจหน้าที่กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรที่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบดำเนินการในพื้นที่ปรากฏเหตุอันกระทบความมั่นคงภายในราชอาณาจักรสิ้นสุดนับลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๗ จึงหมดอำนาจและความเป็นที่กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร โดยศูนย์อำนวยการรักษาความสงบเรียบร้อยในการรับผิดชอบพื้นที่ดังกล่าวต่อไป และให้บรรดาประกาศ ข้อกำหนดที่นายกรัฐมนตรีและผู้บัญชาการศูนย์อำนวยการรักษาความสงบเรียบร้อย ประกาศและออกตามพระราชบัญญัติการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร พ.ศ.๒๕๕๑ สิ้นสุดลงด้วย และอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๓๐ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙

ประกอบกับมาตรา ๔๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำโดยอาศัยอำนาจตาม
บทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีหรือออกประกาศไว้
ดังนี้ กำหนดให้อาวุธ เครื่องอุปกรณ์ของอาวุธ สารเคมี สารชีวะ สารรังสี หรือสารนิวเคลียร์หรือเครื่องมือ
เครื่องใช้ที่อาจนำไปในการรบหรือการสงครามได้ดังต่อไปนี้เป็นยุทธภัณฑ์ อาวุธ เครื่องอุปกรณ์ของอาวุธ
เครื่องยิง หรือฉายพลังงานคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าและเครื่องมือเครื่องใช้ที่อาจจะไปใช้ในการรบหรือการสงคราม
ได้ ประเภทประสุน วัตถุระเบิด ส่วนประกอบและอุปกรณ์ ลูกกระเบิด ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้
ทราบโดยทั่วกันและจำเลยได้ทราบแล้ว ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เวลากลางวัน ซึ่งเป็นเวลาที่
ประกาศและคำสั่งดังกล่าวยังมีผลใช้บังคับอยู่จำเลยทั้ง ๔ กับพวกอีก ๓ คน ซึ่งหลบหนียังไม่ได้ตัวมาฟ้องได้
ร่วมกันกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบทหลายกรรมต่างกันกล่าวคือจำเลยทั้ง ๔ กับพวกร่วมกันมีเครื่องยิง
ลูกกระสุนระเบิดขนาด ๔๐ มิลลิเมตร แบบเอ็ม ๗๙ ยาว ๒๘ นิ้ว จำนวน ๑ เครื่อง ลูกกระเบิดยิงชนิดระเบิด
สังหาร (HE) ขนาด ๔๐ มิลลิเมตรจำนวนเท่าไรไม่ปรากฏชัดอันเป็นอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนและวัตถุ
ระเบิดที่นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้และเป็นยุทธภัณฑ์ทางทหารตามประกาศกระทรวงกลาโหม
เรื่อง กำหนดยุทธภัณฑ์ที่ต้องขออนุญาตตามพระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ.๒๕๓๐ ข้อ ๒.๑.๒
ประเภทกระสุน วัตถุระเบิด ส่วนประกอบและอุปกรณ์และข้อ ๒.๑.๒.๕ ลูกกระเบิดที่นายทะเบียนจะอนุญาตให้
ไม่ได้ไว้ในความครอบครองของจำเลย โดยจำเลยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ตามกฎหมาย
จำเลยที่ ๔ กับพวกซึ่งได้ทราบประกาศอนุรักษ์รักษาความสงบดังกล่าวแล้ว ได้นำและพาเครื่องยิงลูกกระสุนระเบิด
จำนวน ๑ เครื่อง ลูกกระเบิดยิงชนิดสังหาร (HE) จำนวนเท่าใดไม่ปรากฏชัดซึ่งเป็นอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน
และวัตถุระเบิดซึ่งนายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ไม่ได้ไว้ในความครอบครอง โดยผิดกฎหมาย ซึ่งเป็นการนำ
และพาอาวุธอันอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกายของบุคคลใด ความเสียหายต่อทรัพย์สินของประชาชน
หรือของทางราชการ ติดตัวไปที่บริเวณสะพานข้ามแยกประตูน้ำ แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร
อันเป็นเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะและบริเวณพื้นที่ดังกล่าวอยู่ในท้องที่ที่ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มี
ความร้ายแรงและเป็นพื้นที่ที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หัวหน้าผู้รับผิดชอบในเขตท้องที่ตามประกาศดังกล่าว

ได้ออกประกาศห้ามนำอาวุธปืนออกนอกเคหสถานภายในเขตพื้นที่และห้ามนำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดเข้าไปในพื้นที่ดังกล่าวตามประกาศศูนย์รักษาความสงบที่ ๒/๒๕๕๗ ที่กำหนดพื้นที่และช่วงระยะเวลาดังกล่าวข้างต้น โดยจำเลยทั้ง ๔ กับพวกไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดติดตัวและโดยไม่มีเหตุอันควร ทั้งไม่ใช่กรณีที่ต้องมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน และวัตถุระเบิดติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์อีกทั้งจำเลยไม่ใช่เจ้าพนักงานและไม่ได้รับยกเว้นตามกฎหมาย อันเป็นการฝ่าฝืนต่อประกาศที่ออกมาตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๔๘ จำเลยทั้ง ๔ กับพวกร่วมกันเช่าโดยไตร่ตรองไว้ก่อนโดยใช้เครื่องยิงลูกกระสุนขนาด ๔๐ มิลลิเมตร แบบเอ็ม ๗๙ ยิงลูกระเบิดชนิดสังหาร (HE) ขนาด ๔๐ มิลลิเมตร ซึ่งเมื่อเกิดการระเบิดขึ้นสามารถสังหารชีวิตมนุษย์ สัตว์ ทรัพย์สินให้เสียหายได้ในรัศมีจอร์จ ๕ เมตร จากจุดระเบิดไปยังกลุ่มประชาชนผู้ชุมนุมทางการเมืองซึ่งใช้ชื่อว่า คณะกรรมการประชาชนเพื่อการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (กปปส.) ซึ่งมีประชาชนเข้าร่วมชุมนุมจำนวนมากได้ร่วมชุมนุมอยู่บริเวณสี่แยกราชประสงค์ต่อเรื่องมาถึงหน้าห้างสรรพสินค้าบีทีเอส สาขาราชดำริ แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร กระสุนปืนที่จำเลยทั้ง ๔ กับพวกยิงไปดังกล่าวตกใส่บริเวณหน้าห้างสรรพสินค้าบีทีเอสทำให้เกิดระเบิดขึ้น ๑ ครั้ง สะเก็ดระเบิดได้กระจายถูกร่างกายของผู้เข้าร่วมชุมนุมและประชาชนที่อยู่บริเวณดังกล่าวจนเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต ๓ ราย เป็นเหตุให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บสาหัสด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่า ๒๐ วัน และไม่อาจประกอบกรณียกิจได้ตามปกติจำนวน ๘ ราย และเป็นเหตุให้มีผู้รับอันตรายแก่กายและจิตใจจำนวน ๑๒ ราย จากการระเบิดดังกล่าวเป็นเหตุให้แผงร้านค้า และรถสามล้อโดยสาร (รถตุ๊กตุ๊ก) ซึ่งเป็นทรัพย์สินของผู้อื่นและอยู่บริเวณดังกล่าวได้รับอันตรายเกิดความเสียหาย เหตุเกิดที่แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร และเขตลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ต่อเนื่องกันในวันเกิดเหตุเจ้าพนักงานเก็บคราบโลหิตจำนวน ๑ กล่อง สะเก็ดระเบิดจากบริเวณที่เกิดเหตุและสะเก็ดระเบิดจากตัวผู้ได้รับบาดเจ็บจำนวน ๒ ชุด เป็นของกลางต่อมาวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ภายหลังเกิดเหตุเจ้าพนักงานได้ตัวจำเลยทั้ง ๔ พร้อมยึดรถยนต์กระบะยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวีโก้ สีทอง หมายเลขทะเบียน ศธ ๙๖๔๕ กรุงเทพมหานคร รถยนต์ยี่ห้อฮิซุซุ

รุ่นมิวเซว่น สีดำ หมายเลขทะเบียน ศย ๘๙๐๔ กรุงเทพมหานคร รถยนต์กระบะยี่ห้อโตโยต้ารุ่นวีโก้ สีดำ
หมายเลขทะเบียน ผษ ๔๖๖๔ กรุงเทพมหานครรวมจำนวน ๓ คัน ซึ่งเป็นยานพาหนะจำเลยทั้ง ๔ กับพวกใช้
ในการกระทำความผิดและหลบหนี และเครื่องยิงลูกระเบิดเอ็ม ๗๙ จำนวน ๑ เครื่อง ซึ่งเป็นอาวุธที่ใช้ในการก
ระทำความผิดเป็นของกลาง ชั้นสอบสวนจำเลยที่ ๑ ให้การรับสารภาพทุกข้อกล่าวหา แต่ปฏิเสธข้อหาขโมยปืน
ซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมืองหมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน จำเลยที่ ๒ และที่ ๒ ให้การรับสารภาพเฉพาะข้อร่วม
กันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ร่วมกันทำให้เกิดระเบิดจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่นหรือทรัพย์สินของผู้อื่น
ส่วนข้อหาอื่นให้การปฏิเสธ ส่วนจำเลยที่ ๔ ให้การรับสารภาพทุกข้อกล่าวหา รถยนต์จำนวน ๓ คัน เครื่องยิง
ลูกระสุนเอ็ม ๗๙ จำนวน ๑ เครื่อง กล้องเก็บคราบโลหิต จำนวน ๑ กล้อง สะเก็ดระเบิด จำนวน ๒ ชุด ของ
กลางเจ้าพนักงานเก็บรักษาไว้ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒, ๓๓, ๘๐, ๘๓, ๙๑,
๒๒๑, ๒๒๒, ๒๘๙, ๒๙๕, ๒๙๗, ๓๗๑, ๓๗๖ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้
เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๔, ๘ ทวิ, ๕๕, ๗๒ ทวิ, ๗๘, พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่อง
กระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๑ มาตรา ๓, (ฉบับที่ ๗) พ.ศ.
๒๕๒๒ มาตรา ๖ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๓๐ มาตรา ๓ คำสั่งคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดินฉบับที่ ๔๔ ลงวันที่
๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้อ ๓, ๖, ๗ พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา
๔, ๕, ๖, ๑๑, ๑๘ ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงในเขตท้องที่กรุงเทพมหานคร จังหวัดนนทบุรี
อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี และอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๗
ประกาศตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ ลงวันที่
๒๑ มกราคม ๒๕๕๗ คำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ พิเศษ ๒/๒๕๕๗ เรื่อง แต่งตั้งผู้กำกับการปฏิบัติงานหัวหน้าผู้รับ
ผิดชอบและพนักงานเจ้าหน้าที่ในการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรง ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๗
ประกาศศูนย์รักษาความสงบฉบับที่ ๒/๒๕๕๗ เรื่อง ห้ามนำอาวุธออกนอกเคหะสถาน ลงวันที่ ๒๓ มกราคม
๒๕๕๗ ข้อ ๑, ๒ และประกาศเรื่องให้อำนาจหน้าที่กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรที่ได้
รับมอบหมายให้รับผิดชอบดำเนินการในพื้นที่ปรากฏเหตุการณ์อันกระทบต่อความมั่นคงภายในราชอาณาจักร

สิ้นสุด ลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๗ พระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ.๒๕๓๐ มาตรา ๔, ๗, ๑๕, ๑๒ และให้รับเครื่องยิงลูกกระสุนระเบิดเอ็ม ๗๙ จำนวน ๑ เครื่อง และรถยนต์จำนวน ๓ คัน ของกลาง

จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธโดยอ้างฐานที่อยู่

ก่อนสืบพยานนางวรรณ น้อยมี ยื่นคำร้องขอเรียกค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยทั้งสี่ อ้างว่าได้รับบาดเจ็บสาหัสจากการกระทำของจำเลยทั้งสี่ คิดเป็นเงินทั้งหมด ๖๙๙,๒๗๕ บาท

จำเลยทั้งสี่ให้การว่าไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดตามฟ้องโจทก์ จำเลยทั้งสี่จึงไม่ต้อง ร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ร้อง ขอให้ยกคำร้อง

ทางพิจารณาโจทก์และผู้ร้องนำสืบว่าเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เวลา ๑๖ นาฬิกาเศษ จำเลยทั้งสี่ได้ร่วมกันใช้เครื่องยิงลูกกระสุนระเบิดเอ็ม ๗๙ ยิงลูกกระสุนระเบิดจากบริเวณสะพานข้ามแยก ประตูน้ามายังบริเวณหน้าห้างสรรพสินค้าบีทีเอส สาขาราชดำริ แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดย จำเลยทั้งสี่ได้ใช้รถยนต์กระบะยี่ห้อโตโยต้ารุ่นวีโก้สีทอง หมายเลขทะเบียน ศธ ๙๖๔๕ กรุงเทพมหานคร รถยนต์ยี่ห้อฮิซุซุ รุ่นมิวเซเวนส์ดีห้า หมายเลขทะเบียน ศย ๘๙๐๔ กรุงเทพมหานคร และรถยนต์กระบะยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวีโก้สีดำ หมายเลขทะเบียน ฉษ ๔๖๖๔ กรุงเทพมหานคร เป็นยานพาหนะในการกระทำความผิดจากการกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นเหตุให้เกิดระเบิดขึ้น สะเก็ดระเบิดได้ถูกร่างกายของประชาชนบริเวณดังกล่าว เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต ๓ ราย บาดเจ็บสาหัสด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่า ๒๐ วัน และไม่อาจประกอบ ภารกิจได้ตามปกติจำนวน ๘ ราย และมีผู้ได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจจำนวน ๑๒ ราย กับเป็นเหตุให้แผง รั้วร้านค้าและรถสามล้อโดยสาร (รถตุ๊กตุ๊ก) ซึ่งเป็นทรัพย์สินของผู้อื่นได้รับความเสียหาย หลังเกิดเหตุได้มีเจ้าหน้าที่ตำรวจจากสถานีตำรวจนครบาลลุมพินีซึ่งเป็นท้องที่เกิด เจ้าหน้าที่ตำรวจจากกองพิสูจน์หลักฐาน และเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดเก็บกู้วัตถุระเบิดเข้าตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุเก็บคราบโลหิตจำนวน ๑ กล่อง สะเก็ดระเบิด จากบริเวณที่เกิดเหตุและสะเก็ดระเบิดจากตัวผู้ได้รับบาดเจ็บจำนวน ๒ ชุด เป็นของกลาง ต่อมาพนักงานสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานและขออนุมัติศาลเพื่อออกหมายจับจำเลยทั้งสี่ในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม

๒๕๕๗ ต่อมาวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับตัวจำเลยทั้งสี่จากสถานที่ควบคุมของฝ่าย
 ทหารพร้อมยึดรถยนต์กระบะยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวีโก้ สีทอง หมายเลขทะเบียน ศธ ๙๖๔๕ กรุงเทพมหานคร
 รถยนต์ยี่ห้อฮิซุซุ รุ่นมิวเซเวน สีดำหมายเลขทะเบียน ศย ๘๙๐๔ กรุงเทพมหานคร และรถยนต์กระบะยี่ห้อโต
 โยต้ารุ่นวีโก้ สีดำ หมายเลขทะเบียน ฒษ ๔๖๖๔ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นยานพาหนะที่จำเลยทั้งสี่ใช้ในการกระ
 ทำความผิดแล้วหลบหนีกับเครื่องยิงลูกระเบิดเอ็ม ๗๙ จำนวน ๑ เครื่อง ซึ่งเป็นอาวุธที่ใช้การกระทำความ
 ผิดเป็นของกลาง ชั้นสอบสวนแจ้งข้อหาจำเลยทั้งสี่ว่าร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ร่วมกันพยายามฆ่าผู้
 อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน มีและใช้วัตถุระเบิดที่นายทะเบียนไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ได้ให้มีและใช้ไว้ใน
 ครอบครองมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนซึ่งไม่สามารถออกใบอนุญาตให้ได้ไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมาย มีไว้
 ในครอบครองซึ่งอาวุธยุทธภัณฑ์ซึ่งนายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้ได้ไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมายพก
 พาอาวุธปืน และวัตถุระเบิดติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและไม่มีเหตุ
 จำเป็นเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้าน หรือที่ชุมนุมชน และ
 ฝ่าฝืนประกาศที่ห้ามนำอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ออกนอกเคหะสถานเข้าไปในเขตพื้นที่ที่ได้รับ
 ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงและร่วมกันทำให้เกิดระเบิดจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่นและ
 ทรัพย์สินของผู้อื่น ชั้นสอบสวนจำเลยที่ ๑ ให้การรับสารภาพทุกข้อกล่าวหาแต่ปฏิเสธข้อหายิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิด
 โดยใช้เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุม จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ให้การรับสารภาพเฉพาะร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดย
 ไตร่ตรองไว้ก่อน ร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำเลยที่ ๔ ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา

.....

จำเลยที่ ๑ นำสืบว่า เมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ จำเลยที่ ๑ อยู่ที่บ้านพักซึ่งตั้งอยู่ตำบล
 คลอง ๓ อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ต่อมาวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เวลาประมาณ ๑๖ นาฬิกา
 ขณะจำเลยที่ ๑ อยู่ที่จังหวัดเชียงราย ได้ถูกทหารจับกุมและนำไปกักตัวไว้ที่ค่ายทหารแต่ไม่ทราบว่าเป็นที่ใด
 ระหว่างถูกกักตัวจำเลยที่ ๑ ถูกกักตัวจำเลยที่ ๑ ถูกเจ้าหน้าที่ทหารทำร้ายร่างกายและทรมานร่างกายหลาย
 อย่างเพื่อบังคับให้จำเลยที่ ๑ รับสารภาพว่าเป็นผู้ก่อเหตุในครั้งนี้และบังคับให้พดรับสารภาพตามที่เจ้าหน้าที่

ทหารบก อาวุธปืนสงครามไม่ใช่ของจำเลยที่ ๑ แต่เจ้าหน้าที่ทหารเป็นคนพาจำเลยที่ ๑ ไปเอาอาวุธดังกล่าว
ที่หมู่บ้านพุกซาปี โดยอ้างว่ามีคนนำอาวุธมาคืนให้กับเจ้าหน้าที่ทหารทุกครั้งเจ้าหน้าที่ทหารนำเอกสารมา
ให้จำเลยที่ ๑ ลงชื่อ จำเลยที่ ๑ จะถูกปิดตาทุกครั้งและเวลาจะลงชื่อเจ้าหน้าที่ทหารจะให้แฉกผ้าปิดตาออกดู
และให้ลงชื่อเหตุที่ต้องลงชื่อเนื่องจากจำเลยที่ ๑ กลัวตาย โดยเอกสารที่จำเลยที่ ๑ ลงชื่อทุกฉบับนั้นจำเลยที่
๑ ไม่ได้อ่านข้อความในเอกสาร ต่อมาวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เจ้าหน้าที่ตำรวจมารับตัวจำเลยที่ ๑ จาก
ฝ่ายทหารและนำไปที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติโดยให้จำเลยที่ ๑ ขอบมาบิดามารดาของเด็กผู้เสียชีวิตทั้งสอง
คนหลังจากนั้นถูกนำตัวมาที่สถานีตำรวจนครบาลลุมพินี พนักงานสอบสวนไม่ได้ถามคำถามจำเลยที่ ๑ แต่
อย่างไร แต่นำเอกสารจากเจ้าหน้าที่ทหารมาให้จำเลยที่ ๑ และนำมาพิมพ์ให้จำเลยที่ ๑ ลงชื่อโดยไม่ได้อ่านให้ฟัง
เอกสารดังกล่าวเป็นไปตามเอกสารหมาย จ.๘๑ โดยในการสอบสวนไม่มีทนายความเข้าร่วมรับฟังแต่อย่างใด
ตามวันเวลาที่เกิดเหตุจำเลยที่ ๑ ไม่เคยขับรถไปบริเวณสะพานข้ามแยกประตูน้ำ จำเลยที่ ๑ ไม่เคยถูกจับกุม
ดำเนินคดีเป็นคดีอื่นมาก่อน

จำเลยที่ ๒ นำสืบว่าจำเลยที่ ๒ มีอาชีพค้าขายประเภทไก่ย่างส้มตำอยู่ที่ ถนนช่างอากาศ
แขวงสีกัน เขตดอนเมือง กรุงเทพมหานคร วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ จำเลยที่ ๒ ไม่ได้กระทำความผิดตาม
ฟ้องแต่ได้ขายอาหารอยู่กับภรรยาที่บ้านและออกไปส่งอาหารให้กับลูกค้าในช่วงเย็นตั้งแต่เวลา ๑๖ นาฬิกา
และนั่งดื่มสุรากับเพื่อนจนกระทั่งถึงเวลา ๒๐ นาฬิกา จึงเดินทางกลับบ้าน ต่อมาวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗
เจ้าหน้าที่ทหารมาที่บ้านจำเลยที่ ๒ และจับจำเลยที่ ๒ ขึ้นรถไปกักตัวไว้และบังคับให้จำเลยที่ ๒ รับสารภาพ
ว่าเป็นผู้ก่อเหตุในครั้งนี้ จำเลยที่ ๒ ถูกเจ้าหน้าที่ทหารทำร้ายร่างกายและทรมานร่างกายหลายอย่างเพื่อให้
จำเลยที่ ๒ รับสารภาพและบังคับให้รู้จักกับจำเลยที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ โดยแจ้งว่าจำเลยที่ ๑ เป็นหัวหน้าและ
เป็นคนจ้างจำเลยที่ ๒ ทำงานและบังคับให้จำเลยที่ ๒ ลงชื่อรับสารภาพ จำเลยที่ ๑ จำยอมลงชื่อซึ่งเป็น
เอกสารแต่ไม่เห็นข้อความเนื่องจากมีกระดาดขี้นปิดอยู่โดยลงชื่อไปประมาณ ๖-๗ แผ่น และไม่ทราบว่
เอกสารดังกล่าวเป็นเอกสารอะไร ต่อมาวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เจ้าหน้าที่ทหารนำตัวจำเลยที่ ๒ ส่งมอบ
ให้กับเจ้าพนักงานตำรวจและนำตัวจำเลยที่ ๒ ไปเพื่อแถลงข่าวตามที่เจ้าหน้าที่ทหารบังคับให้พูดตามที่ชักซ้อม

กันไว้ เหตุที่จำเลยที่ ๒ ต้องไปแกล้งข่าวตามที่เจ้าหน้าที่ทหารบอกเนื่องจากจำเลยที่ ๒ กลัวเพราะก่อนหน้านี้
จำเลยที่ ๒ ถูกทำร้ายร่างกายและถูกข่มขู่มาโดยตลอดทั้งที่จำเลยที่ ๒ ไม่ได้กระทำความผิดในคดีนี้ จำเลยที่ ๒
ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจพาไปทำแผนตามที่ต่างๆ ทั้งที่จำเลยที่ ๒ ไม่เคยไปมาก่อน ชั้นสอบสวนจำเลยที่ ๒ อ้างว่า
ไม่ได้กระทำความผิดและให้การปฏิเสธแต่พนักงานสอบสวนได้นำเอกสารให้จำเลยที่ ๒ ลงชื่อและไม่ได้อ่าน
ข้อความให้ฟัง นอกจากนั้นยังไม่มีนายความอยู่ด้วย เหตุที่จำยอมลงชื่อนั้นเนื่องจากเคยถูกเจ้าหน้าที่ทหาร
ทรมานทำร้ายร่างกายกลัวมากจนต้องยอมลงลายมือชื่อไปต่อมาเมื่อถูกนำตัวส่งเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร
จำเลยที่ ๓ ได้เขียนบันทึกข้อความเรื่องราวที่เกิดขึ้นรวมทั้งที่ถูกทำร้ายร่างกายให้ยอมรับสารภาพตามเอกสาร
หมาย ล.๖ โดยบันทึกดังกล่าวจำเลยที่ ๒ เป็นคนเล่าเรื่องให้จำเลยที่ ๓ ฟังและให้จำเลยที่ ๓ เป็นคนเขียน
ข้อความดังกล่าวทั้งหมดหลังจากนั้นนำเอกสารดังกล่าวร้องเรียนไปที่คณะกรรมการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนซึ่ง
เกิดก่อนเหตุจำเลยที่ ๒ ไม่เคยรู้จักกันกับจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๓ และจำเลยที่ ๔ มาก่อน

จำเลยที่ ๓ นำสืบว่าเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ จำเลยที่ ๓ ซ่อมรถจักรยานยนต์อยู่ที่
บ้านกับบุตรชายโดยที่บ้านเปิดเป็นร้านซ่อมรถจักรยานยนต์ซึ่งตั้งอยู่ที่ชุมชนเคหะคลอง ๙ แขวงสามวาตะวันออก
เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร ต่อมาวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๒ นาฬิกา มีเจ้าหน้าที่ทหาร
เข้ามาจับกุมจำเลยที่ ๓ พร้อมลูกชายไป โดยนำตัวจำเลยที่ ๓ ไปไว้ที่ค่ายทหารหลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ทหารนำ
ตัวจำเลยที่ ๓ ไปให้รู้จักกับจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ จำเลยที่ ๓ ถูกเจ้าหน้าที่ทหารสอบปากคำและบังคับให้รู้
เรื่องในการกระทำความผิดครั้งนี้และยอมพูดตามที่เจ้าหน้าที่ทหารบอกให้พูดว่าจำเลยที่ ๓ เป็นคนข่มขู่บีบบังคับ
จำเลยที่ ๒ เป็นคนคุมกันและมีจำเลยที่ ๑ เป็นหัวหน้า เจ้าหน้าที่ทหารนำเอกสารให้จำเลยที่ ๓ ลงลายมือชื่อ
จำเลยที่ ๓ ยอมลงลายมือชื่อในเอกสารไปตามที่เจ้าหน้าที่ทหารบอกเนื่องจากเกิดความกลัวโดยเจ้าหน้าที่
ทหารขู่ว่าจะฆ่าลูกชายของตน ต่อมาวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เจ้าหน้าที่ทหารนำตัวจำเลยที่ ๓ ขึ้นรถไปยัง
สำนักงานตำรวจแห่งชาติและพูดบังคับให้จำเลยที่ ๓ ไปทำแผนประกอบคำรับสารภาพตามรายละเอียดที่เจ้า
หน้าที่ทหารบอกโดยที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีการจัดการให้แกล้งข่าวเจ้าหน้าที่ตำรวจให้จำเลยที่ ๓ ไปขอ
ขมาบิดามารดาผู้ตายขณะที่มีเจ้าหน้าที่ทหารอยู่ด้วย จำเลยที่ ๓ ถูกบังคับให้ทำตามที่ถูกบอกทุกอย่าง จำเลยที่ ๓

จำยอมต้องทำตามเนื่องจากเกิดความกลัวเพราะถูกทำร้ายร่างกายมาตลอดเวลาและกลัวว่าลูกจะถูกทำร้ายด้วย ในชั้นสอบสวนมีการนำเอกสารซึ่งพิมพ์ข้อความเสร็จแล้วมาให้จำเลยที่ ๓ ลงชื่อ จำเลยที่ ๓ ยอมลงชื่อไปเนื่องจากกลัวเจ้าหน้าที่ทหารจะนำตัวกลับไปค่ายทหารและทรมาณจำเลยที่ ๓ อีก ซึ่งหลังจากจำเลยที่ ๓ ถูกส่งตัวเข้าเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานครแล้วมีเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้ามาสอบคำให้การเพิ่มแต่จำเลยที่ ๓ ให้การปฏิเสธและได้เขียนจดหมายเกี่ยวกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นตามเอกสารหมายเลข ๓.๗ ส่งไปให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนเพื่อตรวจสอบ จำเลยที่ ๓ ไม่เคยขอมปิ่นเอ็ม ๗๙ และขอมปิ่นดังกล่าวไม่เป็นและไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง

จำเลยที่ ๔ นำสืบว่า จำเลยที่ ๔ มีอาชีพรับจ้าง รับเหมาก่อสร้าง วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ จำเลยที่ ๔พักอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๓๐๗/๒๒ หมู่บ้านโนเบิลปาร์คตำบลบางพลี อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ต่อมาวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ช่วงเช้าได้ออกจากบ้านไปดูงานจนกระทั่งเวลา ๑๒ นาฬิกา ได้นำรถจักรยานยนต์ไปซ่อมที่หน้าปากซอยห่างจากบ้านประมาณ ๒๐๐ เมตร และมีเจ้าหน้าที่ทหารเข้ามาจับกุมจำเลยที่ ๔ ให้นอนลงกับพื้นเอามือไขว้หลังและเชือกผูกมือ ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๓ พร้อมลูกชายถูกเจ้าหน้าที่ทหารจับกุมด้วย จำเลยที่ ๔ ถูกนำตัวไปไว้ที่ค่ายทหารและบังคับให้รับสารภาพว่าเป็นผู้ก่อเหตุยิงเอ็ม ๗๙ ในคดีนี้ เจ้าหน้าที่ทหารทำร้ายร่างกายจำเลยที่ ๔ หลายครั้งอย่างรุนแรงเพื่อให้รับสารภาพและบังคับว่าให้จำเลยที่ ๔ รับว่าเป็นนักแม่นปืนระดับชาติเมื่อจำเลยที่ ๔ ปฏิเสธก็ถูกเจ้าหน้าที่ทหารทำร้ายร่างกายทุกครั้งหลังจากนั้นจำเลยที่ ๔ ถูกนำตัวไปเพื่อให้รู้จักกับจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ และแจ้งให้ทราบว่าเป็นจำเลยที่ ๑ เป็นหน้าหน้าโดยถูกบังคับให้พูดตามที่บอกหลังจากนั้นได้มีเอกสารมาให้จำเลยที่ ๔ ลงชื่อโดยมีการปิดตาไว้และแถมตาให้เห็นเล็กน้อยเพื่อลงลายมือชื่อในเอกสารตามเอกสารหมายเลข จ.๙๔ ต่อมาวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เจ้าหน้าที่ทหารได้นำตัวจำเลยที่ ๔ ไปที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติโดยเจ้าหน้าที่ทหารแจ้งว่าให้ทำตามทีบอกไว้ซึ่งจำเลยที่ ๔ เห็นว่ามีอาวุธวางอยู่บนโต๊ะและมีนักข่าวอยู่เป็นจำนวนมากซึ่งจำเลยที่ ๔ ไม่เคยเห็นอาวุธดังกล่าวมาก่อน ในชั้นสอบสวนเจ้าหน้าที่ตำรวจจัดพิมพ์เอกสารมาแล้วให้จำเลยที่ ๔ ลงชื่อโดยไม่ได้แจ้งอะไร และไม่มีหมายความจำเลยที่ ๔ ยอมลงชื่อไปเนื่องจากเกิดความกลัวเป็นอย่างมาก หลังจากที่จำเลยที่ ๔ ถูก

ส่งตัวเข้าเรือนจำแล้วมีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาสอบปากคำเพิ่มเติมตามเอกสารหมาย จ.๘๔ แผ่นที่ ๕ จำเลยที่ ๔ จึงให้การปฏิเสธเพราะเห็นว่ามีความปลอดภัยมากขึ้นเนื่องจากอยู่ในเรือนจำ

ผู้ร้องไม่สืบพยาน

พิเคราะห์พยานหลักฐานโจทก์จำเลยทั้งสี่แล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่าเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เวลาประมาณ ๑๗ นาฬิกา มีคนร้ายไม่ทราบจำนวนใช้เครื่องยิงลูกกระเบิดขนาด ๔๐ มิลลิเมตรยิงลูกกระเบิดชนิดสังหาร (HE) ขนาด ๔๐ มิลลิเมตร มาตกบริเวณหน้าห้างสรรพสินค้าบิ๊กซี สาขา ราชดำริ แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานครทำให้เกิดระเบิดขึ้น ๑ ครั้ง เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต ๓ ราย บาดเจ็บสาหัส ๘ ราย ได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจ ๑๒ ราย และแผงร้านค้ากับรถสามล้อโดยสาร (รถตุ๊กตุ๊ก) เกิดความเสียหายตามรายงานการตรวจศพเอกสารหมาย จ.๗-จ.๙ ผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของนายแพทย์เอกสารหมาย จ.๑๐ - จ.๓๐ และบันทึกภาพถ่ายประกอบคดีเอกสารหมาย จ.๓๑ ซึ่งวันดังกล่าวอยู่ในช่วงที่นายกรัฐมนตรีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรงในเขตท้องที่กรุงเทพมหานคร จังหวัดนนทบุรี อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี และอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยอาศัยอำนาจตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.๒๕๔๘ ต่อมาวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ภายหลังเกิดเหตุเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ร่วมกันจับกุมจำเลยทั้งสี่ตามหมายจับได้ที่กองพันสารวัตรที่ ๑๑ แขวงพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ซึ่งถูกควบคุมตัวไว้โดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารตามกฎหมายการศึกษาร่วมยึดรถยนต์ กระบะยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวีโก้ สีทอง หมายเลขทะเบียน ศธ ๙๖๔๕ กรุงเทพมหานคร รถยนต์ยี่ห้อฮิซุซุ รุ่นมิวเซว่น สีดำ หมายเลขทะเบียน ศย ๘๘๐๔ กรุงเทพมหานคร รถยนต์กระบะยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวีโก้ สีดำ หมายเลขทะเบียน ฉษ ๘๖๖๔ กรุงเทพมหานคร และเครื่องยิงลูกกระเบิดเอ็ม ๗๙ จำนวน ๑ เครื่อง เป็นของกลาง คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสี่ร่วมกันกระทำความผิดตามฟ้องโจทก์หรือไม่ ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยประการแรกมีว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ จำเลยอ้างประกาศกรมสอบสวนคดีพิเศษ เรื่อง มติคณะกรรมการคดีพิเศษ ให้คดีความผิดทางอาญาอื่นเป็นคดีพิเศษ (๔) กรณีนายสุเทพ เทือกสุบรรณ กับพวก ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญาสืบเนื่องจากการชุมนุมทางการเมืองในพื้นที่กรุงเทพมหานครและบางจังหวัดตั้งแต่วันที่ ๓

สิงหาคม ๒๕๕๖ เป็นต้นมา รวมถึงบุคคลอื่นที่มีส่วนในการกระทำความผิดด้วยและความผิดที่ต่อเนื่องหรือ
 เกี่ยวพันกัน ตามเอกสารหมาย จ.๑๐ นั้น เมื่อพิจารณาจากประกาศดังกล่าวแล้ว เห็นว่ากรณีความผิดอาญาที่
 อยู่ในอำนาจของกรมสอบสวนคดีพิเศษนั้นจะต้องเป็นกรณีที่นายสุเทพ เทือกสุบรรณ ถูกกล่าวหาว่ากระทำ
 ความผิดทางอาญาสืบเนื่องจากการชุมนุมทางการเมืองเสียก่อน ไม่ว่าจะมียุคคลอื่นร่วมด้วยหรือไม่ก็ตาม หาก
 มีบุคคลอื่น ร่วมด้วย บุคคลที่ร่วมด้วยเหล่านั้นจะต้องอยู่ในความรับผิดชอบของกรมสอบสวนคดีพิเศษแต่คดีนี้
 มีผู้ร่วมกระทำความผิดไม่ใช่บุคคลตามที่ระบุไว้ในประกาศกรมสอบสวนคดีพิเศษเมื่อเหตุเกิดที่บริเวณหน้าห้าง
 สรรพสินค้าบีทีซี สาขาราชดำริ แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ซึ่งอยู่ในเขตรับผิดชอบของสถานี
 ตำรวจนครบาลลุมพินี และพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลลุมพินีได้ทำการสอบสวนแล้ว โจทก์จึงมี
 อำนาจฟ้อง ปัญหาที่ว่าจะต้องวินิจฉัยต่อไปว่าจำเลยทั้งสี่เป็นคนร้ายที่ร่วมกันก่อเหตุคดีนี้หรือไม่ โจทก์มีพยาน
 ตำรวจเอกอัครราชทูต พิมลศรี รองผู้บังคับการกองปราบปราม มาเบิกความว่า เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๗
 พยานได้รับการติดต่อจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายการข่าวของทหารให้พยานเข้าร่วมรับฟังการซักถามจำเลยทั้งสี่และได้
 มีการบันทึกการซักถามไว้ตามเอกสารหมาย จ.๙๖ (๑๖ แผ่น) โดยพยานและจำเลยทั้งสี่ลงลายมือชื่อไว้เป็น
 หลักฐานและด้วยความสมัครใจของจำเลยทั้งสี่ โดยจำเลยทั้งสี่ได้ให้ถ้อยคำในทำนองเดียวกันว่าจำเลยทั้งสี่ได้
 ร่วมกันวางแผนก่อเหตุในครั้งนี้ที่บ้านของนางกรรณิการ์ วงศ์ตัว ที่บ้านพักย่านสายไหม โดยจำเลยที่ ๑ เป็นผู้
 จัดหาอาวุธ วางแผนและกำหนดจุดยิง จำเลยที่ ๒ เป็นผู้ขับรถคอยคุ้มกันให้รถก่อเหตุ จำเลยที่ ๓ เป็นคนซ่อม
 ปืนเอ็ม ๗๙ และนั่งอยู่ในรถคันเดียวกับจำเลยที่ ๔ ในวันเกิดเหตุ ส่วนจำเลยที่ ๔ เป็นคนยิงเอ็ม ๗๙ เห็นว่าพยาน
 ตำรวจเอกอัครราชทูต พิมลศรี เป็นนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ที่เข้าร่วมรับฟังการซักถามจำเลยทั้งสี่ และยืนยันว่า
 จำเลยทั้งสี่ให้ถ้อยคำด้วยความสมัครใจไม่ได้ถูกบังคับหรือทำร้าย ไม่มีพยานการใดๆ คำเบิกความของพยาน
 ตำรวจเอกอัครราชทูต พิมลศรี จึงน่าเชื่อถือ่ารับฟังเป็นความจริงได้ นอกจากนี้โจทก์ยังมีพยานตำรวจโทต ทอง
 อยู่ พนักงานสอบสวนมาเบิกความว่าพยานเป็นคนสอบคำให้การจำเลยทั้งสี่ โดยจำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพ
 ว่าร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ร่วมกันทำให้เกิดระเบิดจน
 น่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลอื่น หรือทรัพย์สินของผู้อื่นและปฏิเสธบางข้อกล่าวหา โดยให้รายละเอียดในคำให้การ

ว่าในวันเกิดเหตุจำเลยทั้งสี่ได้ร่วมกันวางแผนก่อเหตุในคดีนี้ที่บ้านของนางกรรมการ วงศ์ตัว โดยมีบุคคลอื่นร่วมด้วยรวม ๑๐ คน โดยตกลงกันว่าจำเลยที่ ๑ เป็นคนขับรถยนต์กระบะวีโก้ สีบรอนด์ทองหมายเลขทะเบียน ศธ ๙๖๔๕ กรุงเทพมหานครเป็นคันที่ ๑ นายวิเชียร สุขภิมมย์ ขับรถยนต์นั่งเอนกประสงค์อีซูซุ รุ่นมิวเซว่น หมายเลขทะเบียน ศย ๘๙๐๔ กรุงเทพมหานคร เป็นคันที่ ๒ โดยมีนางกรรมการ วงศ์ตัว นั่งหน้าข้างคนขับ จำเลยที่ ๓ นั่งหลังข้างซ้าย จำเลยที่ ๔ นั่งหลังข้างขวา ซึ่งเป็นคนยิงเอ็ม ๗๙ คันที่ ๓ เป็นรถยนต์กระบะโตโยต้า รุ่นวีโก้ สีดำ หมายเลขทะเบียน ผษ ๔๖๖๔ กรุงเทพมหานคร มีจำเลยที่ ๒ เป็นคนขับ มีนายสุขสันต์ ล้อมวงษ์ นั่งข้าง และคันที่ ๔ เป็นรถแท็กซี่ สีส้ม จำหมายเลขทะเบียนไม่ได้ มีนายถนอมเป็นผู้ขับขี่ นายตมตาม นั่งมาด้วย เมื่อรถทั้งสี่ขับตามกันมาถึงกลางสะพานข้ามแยกประตูน้ำเป็นเวลาเกือบ ๑๗ นาฬิกา จำเลยที่ ๔ จึงยิงเอ็ม ๗๙ ไปยังบริเวณจุดที่มีการชุมนุมแล้วกลับไปรวมตัวกันที่บ้านนางกรรมการ วงศ์ตัว ต่อมาจึงแยกย้ายกันไปรายละเอียดปรากฏตามบันทึกคำให้การของจำเลยทั้งสี่ในชั้นสอบสวนเอกสารหมายเลข จ.๘๑ - จ.๘๔ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงรายละเอียดในคำให้การของจำเลยแต่ละคนแล้ว เห็นว่าจำเลยแต่ละคนได้เล่ารายละเอียดเรื่องราวความเป็นมาตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุจนกระทั่งเกิดเหตุและหลังเกิดเหตุในส่วนที่จำเลยแต่ละคนรับรู้มา รวมถึงขั้นตอนการวางแผน การใช้เส้นทางการเดินทาง ยานพาหนะที่ใช้ก่อเหตุรวมถึงบุคคลอื่นนอกจากจำเลยทั้งสี่ร่วมก่อเหตุโดยรายละเอียดคำให้การของจำเลยทั้งสี่จึงเชื่อว่าจะเกิดขึ้นด้วยความสมัครใจของจำเลยทั้งสี่ มิฉะนั้นแล้วคงไม่มีใครสามารถที่จะแต่งเรื่องราวเป็นลำดับขั้นตอน และมีรายละเอียดได้มากขนาดนี้ เมื่อให้การพยานจำเลยทั้งสี่ได้กระทำต่อหน้าทนายความ มีการแจ้งสิทธิให้จำเลยทั้งสี่ทราบขั้นตอนของกฎหมายครบถ้วนแล้ว คำให้การดังกล่าวจึงรับฟังได้เช่นเดียวกันกับบันทึกถามปากคำเอกสารหมายเลข จ.๙๔ ในฐานะที่เป็นพยานบอกเล่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๒๒๖/๓ วรรคสอง ข้ออ้างของจำเลยทั้งสี่ว่าถูกเจ้าหน้าที่ทหารทำร้ายก็ดี พนักงานสอบสวนจัดทำเอกสารเสร็จแล้วมาให้ลงลายมือชื่อ โดยไม่มีการถามจำเลยทั้งสี่ต่อหน้าทนายความก็ดีเป็นการกล่าวอ้างลอยๆขัดกับเหตุผลดังที่ได้วินิจฉัยข้างต้นจึงไม่อาจรับฟังได้ อย่างไรก็ตามการวินิจฉัยชี้แจงนำพยานบอกเล่าเพื่อฟังลงโทษจำเลยนั้นจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวังและมีเหตุผลอันหนักแน่น หรือมีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนซึ่งโจทก์มีพันตำรวจ

โทสุทัศน์ ไชยพรหม รองผู้กำกับการกลุ่มงานเก็บกู้วัตถุระเบิดมาเบิกความว่าหลังเกิดเหตุพยานเข้าไปตรวจ
สถานที่เกิดเหตุ เบื้องต้นทราบว่าเป็นเบ็ดสังหารขนาด ๔๐ มิลลิเมตร ที่ใช้ยิงกับเครื่องยิงเอ็ม ๗๙ ทางตรงวิถี
โค้ง สำหรับทิศทางการยิงเชื่อว่ามาจากทางด้านประตูน้ำ เบื้องต้นคิดว่าไม่เกิน ๔๐๐ เมตร และพันตำรวจโท
กิตติศักดิ์ ยาคุ่มภัย ตำแหน่งนักวิทยาศาสตร์ กองพิสูจน์หลักฐานกลาง พยานโจทก์ก็เบิกความว่า จากการ
ตรวจสอบทั้งหมดเชื่อว่าแนวการยิงของลูกกระสุนระเบิดมาจากบริเวณแนวแยกประตูน้ำหากวัดระยะจากหลุม
ระเบิดไปประมาณ ๔๐๐ เมตร ระยะตรงตำแหน่งแยกประตูน้ำจะอยู่ในระยะ ๓๔๐ เมตร เห็นว่าพยานโจทก์
ทั้งสองเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีความเชี่ยวชาญในการตรวจหาแนวและทิศทางการยิงลูกกระสุนระเบิด ความเห็น
ของพยานจึงน่าเชื่อถือและรับฟังได้ ซึ่งก็สอดคล้องกับคำให้การของจำเลยทั้งสองว่าใช้เอ็ม ๗๙ ยิงมาจากบริเวณ
สะพานข้ามแยกประตูน้ำ สำหรับรถยนต์ทั้งสี่คันที่จำเลยทั้งสองให้การไว้ในชั้นสอบสวนว่าใช้เป็นยานพาหนะ
มายังบริเวณสะพานข้ามแยกประตูน้ำเพื่อก่อเหตุนั้น โจทก์มีนายศุภกร พุ่มขาวสวน พนักงานห้างแพลทตินั่ม
ประตูน้ำมาเบิกความ พยานเป็นพนักงานป้องกันการสูญเสียมหาหน้าตรวจสอบกล้องวงจรปิดภายในห้างทั้งหมด
โดยนั่งอยู่ในห้องควบคุมกล้องเพื่อดูเหตุการณ์ต่างๆ ภายในห้างและบริเวณด้านหน้าห้างซึ่งมีกล้องอยู่ ๒ ตัว
หัวไปทางถนนจะเห็นว่าบริเวณเพชรบุรีตัดใหม่ช่วงสะพานขาขึ้นข้ามแยกประตูน้ำสุดขอบฝั่งโรงแรมอามีวอเต
อร์เกท เมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เจ้าหน้าที่ตำรวจได้มีหนังสือมายังห้างแพลทตินั่มประตูน้ำเพื่อขอ
ตรวจสอบกล้องวงจรปิดของวันที่เกิดเหตุ พยานจึงมอบบันทึกภาพวิดีโอซึ่งบันทึกภาพบริเวณรถที่จะขึ้นแยก
ประตูน้ำตั้งแต่ช่วง ๑๖ นาฬิกา ถึง ๑๗ นาฬิกา ของวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจไป ต่อมา
เจ้าหน้าที่ตำรวจเรียกพยานไปสอบปากคำและดูภาพนิ่งที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจัดทำไว้ตามเอกสารหมาย จ.๑๐๘
ซึ่งเป็นภาพที่ตรงกับที่พยานตรวจสอบได้จากกล้องวงจรปิดตามที่บันทึกไว้เป็นเวลา ๑๖.๔๙ นาฬิกา ถึง
๑๖.๕๓ นาฬิกา โดยภาพที่ ๓๘ เป็นภาพรถกระบะสีทอง ภาพที่ ๓๙ เป็นรถอีซูซุ รุ่นมิวเซเวน สีดำ และภาพที่
๔๐ เป็นรถกระบะโตโยต้า สีดำ ซึ่งภาพดังกล่าวจะตรงกับภาพเคลื่อนไหวที่พยานเห็นในกล้องวงจรปิด ซึ่งเมื่อ
ตรวจดูเอกสารหมาย จ.๑๐๘ ก็พบว่าในช่วงเวลา ๑๖.๔๙ นาฬิกา ถึง เวลา ๑๖.๕๓ นาฬิกา มีรถแล่นขึ้น
สะพานข้ามแยกประตูน้ำรวม ๗๔ คัน แต่มีรถลำดับที่ ๓๘, ๓๙, ๔๐, ๔๕ คือ รถกระบะสีทอง, รถอีซูซุมิวเซ

เว้น สีดำ, รถกระบะสีดำ และรถแท็กซี่สีส้ม แล่นเรียงตามกันไป ตรงกับประเพณีรถและสีของรถก็เป็นสีเดียวกันกับที่จำเลยทั้งสองให้การไว้ นอกจากนี้พันเอกวิจารย์ จดแต่ง พยานโจทก์ก็เบิกความว่า จากการซักถามได้ข้อมูลจากจำเลยที่ ๑ ว่าจำเลยที่ ๑ มีอาวุธสงครามครอบครองไว้ที่บริเวณหมู่บ้านพฤษภาภิ ตำบลคลองสาม อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ต่อมาวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๗ จำเลยที่ ๑ ได้นำเจ้าหน้าที่ทหารไปตรวจค้นบริเวณที่จำเลยที่ ๑ บอกว่าซุกซ่อนอาวุธสงครามไว้ จากการตรวจค้นพบอาวุธสงคราม ๙ รายการ ตามรายการตรวจยึดเอกสารหมายเลข จ.๗๖ ปราบกฏมิของกลางที่ตรวจยึดไว้ในรายการที่ ๓ เป็นเครื่องยิงลูกกระบอกเอ็ม ๗๙ จำนวน ๑ กระบอกรายการที่ ๔ ลูกกระบอกขนาด ๕๐ มิลลิเมตร จำนวน ๒๕ ลูก ซึ่งเครื่องยิงลูกกระบอกเอ็ม ๗๙ ที่ยึดได้ก็ตรงกับอาวุธที่จำเลยทั้งสองรับว่าใช้เอ็ม ๗๙ ก่อเหตุคดีนี้ ที่จำเลยที่ ๑ เบิกความปฏิเสธว่าอาวุธที่ยึดได้ทั้ง ๙ รายการไม่ใช่ของจำเลยที่ ๑ แต่เป็นของบุคคลอื่นที่รู้จักนั้นก็เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ และไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ จะได้ติดต่อเพื่อนของจำเลยที่ ๑ ได้อย่างไรว่าให้นำอาวุธมาคืนทหาร ในเมื่อจำเลยที่ ๑ ถูกเจ้าหน้าที่ทหารควบคุมตัวตั้งแต่วันที่ ๗-๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ และมีการไปตรวจยึดอาวุธดังกล่าวในวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ข้ออ้างของจำเลยที่ ๑ จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนเรื่องการร้องเรียนของจำเลยทั้งสองขณะอยู่ในเรือนจำผ่านศูนย์ทนายความเพื่อสิทธิมนุษยชนเพื่อเสนอกรรมการสิทธิมนุษยชนให้ตรวจสอบการซ้อมทรมานผู้ถูกกักตัวภายใต้กฏอัยการศึก ซึ่งตามเอกสารหมายเลข ล.๑๔ ในรายงานการประชุมคณะกรรมการด้านสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ครั้งที่ ๔๘/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๗ ก็มีได้มีการระบุถึงจำเลยทั้งสองแต่อย่างใด เพียงแต่ผู้แทนกรมราชทัณฑ์ชี้แจงว่าในหลักการการรับตัวผู้ต้องขังได้สอบถามว่ามีสภาพบาดเจ็บหรือไม่ การตรวจร่างกายผู้ต้องขัง เมื่อแพทย์ตรวจแล้วต้องรายงานความเห็นให้ผู้บัญชาการเรือนจำทราบ กรณีผู้ต้องขังเข้าใหม่เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์จะให้ผู้ต้องขังถอดเสื้อเพื่อตรวจรอยบาดเจ็บและถ่ายรูปบันทึกไว้ ดังนั้นเมื่อไม่ปรากฏข้อมูลของจำเลยทั้งสองว่าเป็นอย่างไร จึงยังฟังไม่ได้ว่ามีการซ้อมทรมานจำเลยทั้งสองตามที่อ้างจากการช่วงน้ำหนัหายานที่โจทก์นำสืบมา มีข้อเท็จจริงจากคำให้การของจำเลยทั้งสองในชั้นสอบสวนสอดคล้องกับพยานหลักฐานที่ได้จากการตรวจสอบดังที่วินิจฉัยมาข้างต้น นอกจากนี้จำเลยทั้งสองยังได้นำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพไว้อย่างละเอียดทุกขั้นตอนและถ่ายภาพไว้เป็นหลักฐานอีกด้วย ตามเอกสารหมายเลข จ.๙๑ - จ.

๙๓ เช่นนี้ พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาจึงมีเหตุผลอันหนักแน่น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
อาญา มาตรา ๒๒๗/๑ วรรคหนึ่งข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยทั้งสี่ร่วมกันกระทำความผิดจริงตามที่โจทก์ฟ้อง
การนำสืบปฏิเสธโดยอ้างฐานที่อยู่ของจำเลยทั้งสี่ไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานโจทก์ได้ เครื่องยิง ลูกกระเบิดเอ็ม ๗๙
เป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดจริงให้รับ ส่วนรถยนต์ทั้งสามคันเป็นเพียงยานพาหนะเพื่อความสะดวก
ในการกระทำความผิดไม่ใช่ทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดจึงไม่อาจรับได้

การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นเหตุให้นางวรรณ น้อยมี ผู้ร้อง ได้รับบาดเจ็บที่บริเวณขาขวา
ต้นขาขวา ขาขวาด้านล่าง ลำตัวด้านขวา จากการถูกสะเก็ดระเบิดตามภาพหมาย ร.๑ ไม่สามารถทำงานได้
ตามปกติ ต้องรักษาบาดแผลประมาณ ๓ เดือน เสียค่ารักษาพยาบาลจากโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ๑๐๐,๐๐๐
บาท โรงพยาบาลเดชา ๑๔,๗๐๐ บาท และ ๗๐,๐๐๐ บาท ตามเอกสารหมาย ร.๒ เห็นว่าจากอาการและ
บาดแผลที่ปรากฏตามเอกสารหมาย ร.๑ เชื่อว่าผู้ร้องต้องเสียค่ารักษาพยาบาลไปจริงตามที่เบิกความ เห็น
สมควรให้ตามขอเป็นเงิน ๑๘๔,๗๐๐ บาท สำหรับเรื่องการผ่าขาเพื่อเอาเหล็กที่ตามออก และผ่าตัดกระดูกที่
ออกให้กลับเข้าที่เดิมนั้น จะต้องใช้เงินอีก ๑๐๐,๐๐๐ บาท ตามที่ได้รับแจ้งการแพทย์นั้นเห็นว่าเป็นราคา
ที่เหมาะสมแล้ว จึงให้ตามขอ ส่วนเรื่องขาดรายได้จากการขายเสื้อผ้าที่ผู้ร้องอ้างว่า มีรายได้เดือนละ ๔๐,๐๐๐ -
๕๐,๐๐๐ บาท และขอเรียกร้องเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท เนื่องจากไม่สามารถประกอบอาชีพได้ตามปกติ
เห็นว่าการขายของดังกล่าวเป็นรายได้ที่ไม่แน่นอนเหมือนกันทุกเดือน จึงกำหนดให้พอสมควรเป็นเงิน
๑๕๐,๐๐๐ บาท สำหรับค่าเสียหายที่เกิดจากการที่ผู้ร้องได้รับการทุพพลภาพจากการไม่สามารถขึ้นลงบันได
ได้ตามปกติและไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้ตามปกติ นั้น ถือเป็นความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินซึ่งผู้
ร้องมีสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวได้ ที่ผู้ร้องเรียกร้องมาเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่าสูงเกินไป
เห็นควรกำหนดให้เป็นเงิน ๑๕๐,๐๐๐ บาท รวมค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้นเป็นเงิน ๕๓๔,๗๐๐ บาท

พิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่ที่มีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๒๑,
๒๘๙(๔), ๓๗๑, ๓๗๖, ๘๐, ๘๓ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิงและสิ่ง

๒.๑ ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่ไม่ใช่ผู้ร่วมกระทำความผิดกับนายสุเทพ เทือกสุบรรณ ตามที่ระบุไว้ในประกาศกรมสอบสวนคดีพิเศษ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลลุมพินีได้ทำการสอบสวนแล้ว โจทก์มีอำนาจฟ้อง จำเลยทั้งสี่ไม่เห็นฟ้องด้วย จำเลยทั้งสี่เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓ “ได้นิยามว่า “คดีพิเศษ” หมายความว่า คดีความผิดทางอาญาที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๑ และในมาตรา ๕ ที่บัญญัติว่า คณะกรรมการคดีพิเศษ เรียกโดยย่อว่า “กคพ.” ...”

และ “มาตรา ๒๑ คดีพิเศษที่จะต้องดำเนินการสืบสวนและสอบสวนตามพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ ...

(๒) ความผิดทางอาญาอื่นนอกจาก (๑) ตามที่กคพ.มีมติด้วย คะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่”

จากข้อกฎหมายดังกล่าวข้างต้น จำเลยทั้งสี่เห็นว่าคดีนี้เป็นคดีพิเศษ ที่ต้องสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนกรมสอบสวนคดีพิเศษ กล่าวคือในคดีนี้จากการสืบพยานของพยานโจทก์และจำเลยทั้งสี่สามารถรับฟังได้เป็นยุติว่า มูลเหตุจูงใจในการมาก่อนเหตุในคดีนี้ของคนร้ายทั้งหมดสาเหตุสืบเนื่องมาจากการเริ่มชุมนุมของกลุ่มกปปส. ซึ่งนำโดยนายสุเทพ เทือกสุบรรณ มูลเหตุจูงใจของคนร้ายในคดีนี้ที่มาก่อนเหตุก็เพราะการชุมนุมดังกล่าว ข้อเท็จจริงจึงสามารถรับเข้าได้กับข้อกฎหมายตอนท้ายของประกาศกรมสอบสวนคดีพิเศษ เอกสารหมาย ล.๑๐ ที่กำหนดว่า “(๔) ...และความผิดที่ต่อเนื่องหรือเกี่ยวพันกัน”

จำเลยทั้งสี่จึงเห็นว่าแม้ความผิดที่คนร้ายในคดีนี้เกิดขึ้นไม่ใช่การกระทำของนายสุเทพ เทือกสุบรรณ และพวกที่ร่วมกระทำความผิด แต่เป็นความผิดที่ต่อเนื่องหรือเกี่ยวพันกันอันสืบเนื่องมาจากการชุมนุมของกลุ่มกปปส. ซึ่งนำโดยนายสุเทพ เทือกสุบรรณ ตามประกาศกรมสอบสวนคดีพิเศษ เอกสารหมาย ล. ๑๐ ข้อ (๔) ตอนท้าย จำเลยทั้งสี่จึงเห็นว่าคดีนี้เป็นคดีพิเศษ ที่จะต้องสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนกรมสอบสวนคดีพิเศษ และเมื่อสอบสวนเสร็จสิ้นแล้วจึงจะสรุปสำนวนส่งพนักงานอัยการ เพื่อที่จะฟ้องคดีต่อไป แต่ในคดีนี้มิได้สอบสวนคดีโดยพนักงานสอบสวนของกรมสอบสวนคดีพิเศษ แต่สอบสวนโดยเจ้าพนักงานตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในเมื่อคดีนี้เป็นคดีพิเศษ ตามที่จำเลยทั้งสี่กล่าวข้างต้น

แต่ไม่ได้รับการสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ จำเลยทั้งสองจึงเห็นว่า การสอบสวนคดีนี้ กระทบไป
โดยฝ่าฝืนกฎหมายคดีพิเศษ จึงเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จากมูลเหตุดังกล่าวจึงทำให้โจทก์
(พนักงานอัยการฯ) ไม่มีอำนาจฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ที่บัญญัติ
ว่า “ห้ามมิให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีใดต่อศาล โดยมีได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน” เพราะตามข้อ
เท็จจริงในคดีนี้ถือว่า ไม่มีการสอบสวนคดีโดยชอบจากเจ้าพนักงานที่มีอำนาจ จำเลยทั้งสองจึงเห็นว่า โจทก์
ไม่มีอำนาจฟ้อง ที่ศาลชั้นต้นฟังว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องให้ลงโทษจำเลยทั้งสอง จำเลยทั้งสองไม่เห็นพ้องด้วย

๒.๒ จำเลยทั้งสองขอเรียนว่า บันทึกถามปากคำจำเลยทั้งสองในชั้นกฏอัยการศึก ตามเอกสาร
หมาย จ. ๙๔ ได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่น่าเชื่อถือ เนื่องจากมีพิรุธหลายประการ และขัดกับคำ
เบิกความของพยานโจทก์ที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ

ก. บันทึกการถามปากคำจำเลยทั้งสอง ตามเอกสารหมาย จ.๙๔ ได้มาโดยไม่ชอบ เนื่องจาก
ไม่มีการดำเนินการให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๗/๑ จำเลยทั้งสองเรียน
ว่าสภาพแวดล้อมในระหว่างจัดทำบันทึกถามปากคำไม่โปร่งใส บันทึกถามปากคำจำเลยทั้งสอง เอกสารหมาย
จ. ๙๔ จัดทำขึ้นในระหว่างที่จำเลยทั้งสองถูกควบคุมตัวโดยฝ่ายทหารซึ่งใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติกฏอัยการ
ศึก พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งการจับกุมและควบคุมตัวดังกล่าวไม่มีการขออนุญาตจับและควบคุมตัวจากศาล เจ้า
หน้าที่ฝ่ายทหารสามารถใช้อำนาจควบคุมตัวบุคคลได้เลย โดยไม่แจ้งให้จำเลยทั้งสองและญาติทราบว่าจะนำตัว
จำเลยทั้งสองไปควบคุมที่ใด ระหว่างการควบคุมตัวเจ้าหน้าที่ทหารไม่อนุญาตให้ผู้ใดเยี่ยม เป็นการควบคุมตัว
แบบลับ ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าถึงจำเลยทั้งสองในระหว่างควบคุมตัวตามกฏอัยการศึกได้ คำรับสารภาพที่ได้มา
จากการควบคุมตัวดังกล่าว จึงต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าอาจได้มาโดยไม่สมัครใจ โดยระหว่างการซักถามจำเลย
ทั้งสอง เจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารก็ไม่จัดให้จำเลยทั้งสองมีทนายความหรือบุคคลอื่นที่ไว้ใจร่วมอยู่ด้วย อีกทั้งไม่มีการ
แจ้งสิทธิผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๗/๑ ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ถูก
จับหรือผู้ต้องหาซึ่งถูกควบคุมหรือขังมีสิทธิแจ้งหรือขอให้เจ้าพนักงานแจ้งให้ญาติหรือผู้ซึ่งถูกจับหรือผู้ต้องหา

ไว้วางใจทราบถึงการถูกจับกุมและสถานที่ที่ถูกควบคุมในโอกาสแรก และให้ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาที่มีสิทธิดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) พบและปรึกษาผู้ซึ่งจะเป็นทนายความเป็นการเฉพาะตัว

(๒) ให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำตนได้ในชั้นสอบสวน

(๓) ได้รับการเยี่ยมหรือติดต่อกับญาติได้ตามสมควร

(๔) ได้รับการรักษาพยาบาลโดยเร็วเมื่อเกิดการเจ็บป่วย

ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่งรับมอบตัวผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาที่มีหน้าที่แจ้งให้ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหานั้นทราบในโอกาสแรกถึงสิทธิตามวรรคหนึ่ง”

สอดคล้องกับคำเบิกความของพันเอกวิจารย์ จดแดง เจ้าหน้าที่ทหารพยานโจทก์ ที่ได้เบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๒ ถามค้านว่า “ในการควบคุมตัวจำเลยที่ ๑ นั้น ควบคุมตัวไว้ในสถานที่เฉพาะในค่ายของทหาร ขณะนั้นจำเลยที่ ๑ ไม่ได้อยู่ในฐานะผู้ต้องหาจึงไม่ได้ให้ญาติมาเยี่ยม ไม่ให้มีทนายความอยู่ด้วย” การดำเนินการในชั้นกฏอัยการที่ไม่ให้สิทธิใดๆแก่ผู้ถูกควบคุมตัวดังกล่าว แม้แต่ผู้ต้องหาที่ถูกแจ้งข้อกล่าวหาแล้วยังมีสิทธิดีกว่าผู้ที่ถูกควบคุมตัวตามกฏอัยการศึกซึ่งยังไม่มีหลักฐานตามสมควรว่าน่าจะเป็นผู้ได้กระทำความผิด โดยคำให้การของผู้ต้องหาจะถูกนำมาใช้เป็นพยานหลักฐานในชั้นศาล กฎหมายจึงวางหลักประกันสิทธิของผู้ถูกจับและผู้ต้องหาดังกล่าว แต่บันทึกถามปากคำจำเลยทั้งสี่ ตามเอกสารหมาย จ.๙๔ จัดทำขึ้นในชั้นกฏอัยการศึก ไม่ถือเป็นส่วนหนึ่งของการสอบสวน เพราะไม่ได้มีการดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จึงไม่อาจนำมาใช้เป็นหลักฐานในคดีนี้ได้ ที่โจทก์นำบันทึกถามปากคำเอกสารหมาย จ.๙๔ มาเป็นพยานหลักฐานเอาผิดกับจำเลยทั้งสี่ในคดีนี้ จึงเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่อาจรับฟังได้

ข. บันทึกถามปากคำจำเลยทั้งสี่ เอกสารหมาย จ. ๙๔ ระบุว่าเจ้าหน้าที่ทหาร ร.ท.ปรีวัฒน์ทองประจง ตำแหน่ง รองหน.ชุด ตช.ชกท.นสศ. ได้ทำการถามปากคำจำเลยทั้งสี่ และมีการเว้นช่องให้ลงชื่อในฐานะผู้ชกถาม/พิมพ์/อ่าน ด้านล่างของเอกสารทุกแผ่น แต่ปรากฏว่าร้อยโทปรีวัฒน์ฯ ไม่ได้ลงชื่อในเอก

ปากนี้ได้เบิกความด้วยว่า “พันเอกวิจารย์ จดแดง ก็เป็นผู้เข้าร่วมการซักถามในครั้งนี้ด้วย ส่วนข้าฯเป็นผู้
นั่งรับฟังอย่างเดียวไม่ได้ร่วมซักถาม” แต่พันเอกวิจารย์ จดแดง กลับเบิกความตอบโจทก์ถามว่า “แต่ใน
ส่วนคดีนี้ข้าฯ ไม่ได้เข้าไปร่วมซักถามแต่อย่างใด แต่ข้าฯทราบว่าการซักถามในผู้กระทำความผิดในคดีนี้นั้น
มีทั้งเจ้าหน้าที่ทหารและเจ้าหน้าที่ตำรวจ” และเบิกความตอบนายจำเลยที่ ๒ ถามค้านว่า “ข้าฯไม่ได้ร่วม
ลงชื่อในบันทึกการซักถามเอกสารหมาย จ.๙๔ และ จ.๙๕” ซึ่งขัดแย้งกับคำเบิกความของพันตำรวจเอกอัค
ราเดชาฯ และหากมีการไปร่วมสอบถามปากคำจำเลยทั้งสองจริง ก็น่าจะจดจำเหตุการณ์ได้ ไม่น่าจะผิดพลาดใน
ส่วนนี้ อีกทั้งพันตำรวจเอกอัคราเดชาฯ ได้เบิกความตอบนายจำเลยที่ ๔ ถามค้านว่า “ในการซักถาม
จำเลยทั้งสองมีการบันทึกภาพเคลื่อนไหวไว้ด้วยแต่ฝ่ายความมั่นคงของเจ้าหน้าที่ทหารเป็นผู้เก็บรักษาไว้” แต่
ปรากฏว่าโจทก์ไม่ได้ส่งแผ่นบันทึกภาพเคลื่อนไหวดังกล่าวต่อศาลในการสืบพยานแต่อย่างใด คำเบิกความของ
พยานปากนี้จึงมีข้อสงสัย และควรรับฟังอย่างระมัดระวัง

จำเลยทั้งสองขอเรียนว่า แม้พันตำรวจเอกอัคราเดชา พิมลศรี เป็นนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ แต่
ขณะที่มีการควบคุมตัวจำเลยทั้งสองและสอบถามจำเลยทั้งสองจนนำมาสู่การทำบันทึกซักถาม เอกสารหมาย จ.
๙๔ เป็นการกระทำในฐานะผู้ช่วยเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหาร ตามพระราชบัญญัติกฎหมายการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗
มาตรา ๖ ที่บัญญัติว่า “ในเขตที่ประกาศใช้กฎหมายการศึกษา ให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารมีอำนาจเหนือเจ้าหน้าที่
ฝ่ายพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวกับการยุทธ การระงับปราบปราม หรือการรักษาความสงบเรียบร้อยและเจ้า
หน้าที่ฝ่ายพลเรือนต้องปฏิบัติตามความต้องการของเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหาร” ดังคำเบิกความของพยานที่ว่า
“ขณะเกิดเหตุยังไม่ได้เข้ามาดำเนินการในคดีนี้จนกระทั่งการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ข้าฯเป็นหนึ่งในคณะ
คสช. ตามพระราชบัญญัติกฎหมายการศึกษาซึ่งให้สิทธิข้าฯ ในการซักถามเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการทราบ ตามคำสั่ง
ของคสช.” อันไม่ใช่การปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเจ้าหน้าที่ตำรวจตามปกติที่เป็นอิสระจากฝ่ายบริหาร แต่หลังการ
รัฐประหารวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้ประกาศยึดอำนาจและประกาศใช้
กฎหมายการศึกษาทั่วประเทศ พยานปากนี้ในฐานะหนึ่งในคณะคสช.จึงอยู่ภายใต้การสั่งการและต้องปฏิบัติตาม

คสช. ซึ่งเป็นฝ่ายทหารอย่างชัดเจน ประกอบกับคำเบิกความพยานปากนี้ที่มีข้อขัดแย้งกันเองและมีข้อสงสัย
หลายประการ จึงอาจเป็นไปได้ว่าพยานปากนี้เบิกความเพื่อช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหาร

๓. ตามเอกสารหมายเลข ๙๔ มีข้อสงสัยว่า ตำแหน่งที่ให้ผู้ที่ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อ อยู่ด้าน
ล่างขวาของเอกสารทุกแผ่นรวมถึงแผ่นสุดท้ายของบันทึกถามปากคำของจำเลยทั้งสิ้นทุกคน ก็มีการกำหนดให้
ลงลายมือชื่อที่ตำแหน่งเดียวกันหมด ทั้งที่ข้อความในเอกสารหน้าสุดท้ายสิ้นสุดลงบริเวณด้านบนของหน้า
กระดาษ ซึ่งโดยปกติเมื่อมีการบันทึกคำให้การหรือคำเบิกความพยาน หรือเอกสารอื่นๆ จะมีการพิมพ์และ
ปรีนเอกสารออกมาให้ลงชื่อภายหลังจากการสอบถามเสร็จสิ้นแล้ว ตำแหน่งที่ลงชื่อจะอยู่ต่อท้ายจากข้อความ
สุดท้ายของเอกสาร จะไม่มีการเว้นช่องว่างเพื่อให้ลงชื่อที่ด้านล่างเอกสารไว้ เพราะอาจมีการแก้ไขเพิ่มเติม
ข้อความในบริเวณที่เว้นว่างไว้ภายหลังการลงลายมือชื่อ

จำเลยทั้งสี่ขอเรียนว่า จำเลยทั้งสี่ไม่ได้ให้ถ้อยคำตามที่ปรากฏในเอกสารหมายเลข ๙๔
จำเลยทั้งสี่ถูกเจ้าหน้าที่ทำร้ายร่างกายระหว่างถูกควบคุมตัวตามกฎอัยการศึก และถูกบังคับให้ลงชื่อใน
เอกสารจำนวนหลายแผ่น หากจำเลยทั้งสี่ไม่ลงชื่อก็就会被ทำร้ายร่างกายอีก จำเลยทั้งสี่จึงยอมลงชื่อใน
เอกสารโดยที่ไม่ทราบว่าเอกสารที่ลงชื่อนั้นคืออะไร มีข้อความหรือไม่ อย่างไร เพราะขณะลงชื่อเจ้าหน้าที่ได้
ปิดตามจำเลยทั้งสี่ไว้ โดยแฉกผ้าปิดตาเล็กน้อยเพื่อให้จำเลยทั้งสี่ลงชื่อด้านล่างของกระดาษทำให้จำเลยทั้งสี่
มองเห็นแค่ด้านล่างของกระดาษเท่านั้น ไม่สามารถมองเห็นส่วนอื่นของกระดาษว่ามีข้อความหรือไม่ และมี
ข้อความว่าอะไรบ้าง ด้วยเหตุดังกล่าว บันทึกถามปากคำ เอกสารหมายเลข ๙๔ จึงไม่อาจรับฟังได้

๒.๓ จำเลยทั้งสี่ขอเรียนว่า ตามคำเบิกความของพันตำรวจโทยุติ ทองอยู่ พนักงาน
สอบสวนพยานโจทก์ที่ตอบโจทก์ว่า “ข้าพทราบจากฝ่ายทหารว่ามีผู้ต้องสงสัยในคดี จึงได้ดำเนินการออก
หมายจับโดยใช้หลักฐานการใช้โทรศัพท์ตามเอกสารหมายเลข ๑๑๑ และบันทึกซักถามของฝ่ายทหาร
ประกอบการขออนุมัติศาลออกหมายจับผู้ต้องหาทั้งหมด โดยขอออกหมายจับในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม
และจับกุมได้ในวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ โดยไปนำตัวมาจากสถานที่ควบคุมตัวของฝ่ายทหารและนำ
ตัวมาส่งให้ข้าฯ” เจ้าหน้าที่ทหารได้จัดทำบันทึกถามปากคำจำเลยทั้งสี่ตามเอกสารหมายเลข ๙๔ โดยไม่ชอบ

ด้วยกฎหมาย และส่งมอบบันทึกถามปากคำดังกล่าวให้พนักงานสอบสวนคดีนี้ ก่อนจะมีการจับกุมตัวจำเลย ทั้งสี่ โดยในระหว่างการขออนุญาตจับจำเลยทั้งสี่ถูกจับและควบคุมตัวอยู่ในการควบคุมของฝ่ายทหารก่อน แล้ว พยานหลักฐานที่ใช้ในการออกหมายจับก็เกิดจากการทำขึ้นของฝ่ายทหารเอง ดังนั้นการใช้กฏอัยการศึก ควบคุมตัวจำเลยทั้งสี่ก่อนก็เพื่อจะสร้างพยานหลักฐานในการดำเนินคดีกับจำเลยทั้งสี่ในชั้นกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญาตามปกตินั่นเอง จำเลยทั้งสี่ขอเรียนว่า พันตำรวจโทยุติ ทองอยู่ และพนักงานตำรวจ ผู้รับผิดชอบคดีนี้ได้ทราบบันทึกถามปากคำของจำเลยทั้งสี่ ตามเอกสารหมายเลข ๙๔ ก่อนแล้วจึงได้จัดทำบันทึก ปากคำจำเลยทั้งสี่ในชั้นสอบสวน โดยพยานปากนี้ได้เบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๑ ถามค้ำว่า “สาระ สำคัญที่จำเลยทั้งสี่ให้การกับข้าพเจ้าในวันสอบสวนนั้น เป็นไปตามที่เคยให้การไว้กับเจ้าหน้าที่ทหารในชั้นซัก ถาม” จึงเห็นได้ว่าพนักงานสอบสวนอาจใช้ประโยชน์จากบันทึกปากคำให้ชั้นซักถามตามกฏอัยการศึกในการ จัดทำบันทึกคำให้การในชั้นสอบสวน ประกอบกับจำเลยทั้งสี่ยืนยันว่าในการสอบสวนจำเลยทั้งสี่ไม่มี ทนายความหรือบุคคลที่ตนไว้วางใจร่วมฟังการสอบสวนด้วย อีกทั้ง มีทหารอยู่ควบคุมตัวจำเลยทั้งสิ้นตลอดเวลา ทั้งขณะแถลงข่าว ทำแผนประกอบคำรับสารภาพในที่เกิดเหตุ และขณะสอบสวน โดยมีรถทหารจอด อยู่ด้านนอกสถานีตำรวจนครบาลลุมพินีและมีเจ้าหน้าที่ทหารอยู่ด้านนอกห้องสอบสวนอีกหลายนาย ตามคำ เบิกความของพันตำรวจโทธนศ มีทอง ก็ได้เบิกความตอบโจทก์ว่า “ในวันทำแผนประกอบคำรับสารภาพ จำเลยทั้งสี่นั้นมีเจ้าหน้าที่ทหารไปดูแลความปลอดภัยให้กับทุกคนด้วย” เป็นเหตุให้จำเลยทั้งสี่กลัวว่าจะถูก นำตัวกลับไปควบคุมตัวที่ค่ายทหารและถูกทำร้ายร่างกายอีก จึงยอมลงชื่อในบันทึกคำให้การทั้งที่จำเลยทั้งสี่ ไม่ได้ให้การตามบันทึกคำให้การแต่อย่างใด

ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพโดยให้รายละเอียดในคำให้การ จึงนำ เชื่อว่าจำเลยทั้งสี่ให้การโดยสมัครใจ นั้น ศาลชั้นต้นไม่ได้พิจารณาว่าพนักงานสอบสวนคดีนี้ได้รับบันทึกถาม ปากคำที่ฝ่ายทหารจัดทำขึ้นมาก่อนจะสอบสวนจำเลยทั้งสี่ ซึ่งรายละเอียดในบันทึกถามปากคำดังกล่าวก็มี สาระสำคัญเช่นเดียวกับคำให้การ จึงเป็นไปได้ที่พนักงานสอบสวนจะนำรายละเอียดจากบันทึกถามปากคำมา

ใช้ในบันทึกคำให้การ ประกอบกับนายที่ลงชื่อในคำให้การเป็นนายความที่พนักงานสอบสวนจัดให้ โดย
จำเลยทั้งสี่ไม่ได้มีโอกาสในการจัดหานายความที่ตนไว้วางใจและไม่ได้ติดต่อญาติก่อนแต่อย่างใด

จำเลยทั้งสี่ขอเรียนว่า บันทึกถามปากคำตามเอกสารหมาย จ.๙๔ และบันทึกคำให้การ
จำเลยทั้งสี่ เป็นพยานบอกเล่า ศาลไม่อาจรับฟังพยานบอกเล่าเพื่อฟังลงโทษจำเลยทั้งสี่ ประกอบกับคดีนี้
ไม่มีประจักษ์พยานและพยานหลักฐานอื่นๆ ที่สามารถพิสูจน์ว่าจำเลยทั้งสี่เป็นผู้กระทำความผิด โจทก์มีเพียง
พยานหลักฐานในที่เกิดเหตุซึ่งไม่สามารถเชื่อมโยงจำเลยทั้งสี่ได้โดยตรงและพยานหลักฐานที่ได้มาจากคำรับ
สารภาพของจำเลยทั้งสี่เอง อีกทั้งได้มาจากการควบคุมตัวตามกฏอัยการศึกซึ่งไม่มีการคุ้มครองสิทธิของผู้ถูก
ควบคุมตัวดังเช่นการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จึงไม่อาจรับ
ฟังได้อย่างยิ่ง

จำเลยทั้งสี่ขอเรียนต่อศาลว่า คดีของจำเลยทั้งสี่ไม่ใช่การดำเนินการตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญาตามปกติ ภายหลังจากยึดอำนาจรัฐประหารโดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.)
เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ได้มีการประกาศใช้กฏอัยการศึกทั่วประเทศ ซึ่งให้อำนาจพิเศษแก่เจ้า
หน้าที่ฝ่ายทหารในการตรวจค้น ยึด และควบคุมตัวบุคคลต้องสงสัยเพื่อซักถามได้ไม่เกิน ๗ วัน โดยไม่ต้องมี
หมายจากศาล คดีนี้มีการใช้อำนาจตามกฏอัยการศึกโดยฝ่ายทหารในการจับกุมและควบคุมตัวจำเลยทั้งสี่รวม
ถึงทำการซักถามและทำบันทึกถามปากคำเป็นหนังสือ การใช้อำนาจดังกล่าวไม่มีการตรวจสอบถ่วงดุลโดย
องค์กรตุลาการและไม่ให้สิทธิแก่ผู้ต้องสงสัยดังเช่นประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ทั้งที่ผู้ต้องสงสัย
ยังไม่เป็นผู้ต้องหาซึ่งควรจะมีสิทธิมากกว่าผู้ต้องหา อีกทั้งคดีนี้ไม่ใช่คดีความมั่นคงไม่ใช่คดีก่อการร้าย ไม่มี
ความจำเป็นที่จะต้องใช้กฏอัยการศึกแต่อย่างใด เพียงแต่ใช้การรวบรวมพยานหลักฐานและดำเนินคดีตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาปกติก็เพียงพอที่จะเอาผิดคนร้ายได้อยู่แล้ว กรณีนี้มีข้อสงสัยว่าหาก
ไม่มีการรัฐประหารและประกาศใช้กฏอัยการศึก ก็จะไม่มีความหลักฐานใดที่จะมาดำเนินคดีกับจำเลยทั้งสี่ได้
เลย เพราะไม่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารได้จับกุมจำเลยทั้งสี่โดยอาศัยพยานหลักฐานใดที่พิสูจน์หรือสงสัย
ว่าจำเลยทั้งสี่จะเป็นคนร้ายก่อเหตุในคดีนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระหว่างเกิดเหตุคดีนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานี

ตำรวจนครบาลลุ่มพินผู้รับผิดชอบท้องที่เกิดเหตุ ได้มีการรวบรวมพยานหลักฐานในที่เกิดเหตุเพื่อหาตัวคนร้ายแล้ว แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่าคนร้ายที่ก่อเหตุในคดีนี้คือใคร คนร้ายใช้อาวุธยิงมาจากที่ไหน บอกได้แต่เพียงทิศทางกรยิงว่ายิงมาจากด้านแยกประตูน้ำเท่านั้น ไม่มีการติดตามคนร้ายจากรถยนต์ที่วิ่งขึ้นสะพานข้ามแยกประตูน้ำ ซึ่งอาจจะเป็นรถยนต์ของคนร้ายที่ใช้อาวุธเอ็ม ๓๙ ยิงจากสะพานข้ามแยกประตูน้ำแต่อย่างใด พยานหลักฐานที่เป็นภาพกล้องวงจรปิดและรถยนต์ที่ใช้อาวุธกลับมีการจัดทำขึ้นในภายหลัง โดยใช้ข้อมูลจากบันทึกถามปากคำจำเลยทั้งสิ้นในชั้นกฏอัยการศึก กรณีนี้จึงเป็นการที่เจ้าพนักงานตำรวจได้นำข้อมูลที่ได้จากบันทึกถามปากคำมาใช้ในการรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อเอาผิดจำเลยทั้งสิ้น ดังนั้น บันทึกคำให้การในชั้นสอบสวน ที่ได้มีจากคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสิ้นในชั้นกฏอัยการศึก และพยานหลักฐานอื่นทั้งหมดที่ได้มาจากคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสิ้นในชั้นกฏอัยการศึก จึงไม่อาจรับฟังได้ เนื่องจากการควบคุมตัวตามกฎหมายอัยการศึกไม่ใช่การควบคุมตัวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และเป็นเพียงพยานบอกเล่าที่ไม่น่าเชื่อถือ พนักงานสอบสวนจะใช้ประโยชน์จากข้อมูลที่ฝ่ายทหารได้มาในระหว่างใช้กฏอัยการศึกมาเอาผิดจำเลยไม่ได้ เพราะถือว่าเป็นพยานหลักฐานที่ได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

๒.๔ จำเลยทั้งสิ้นขอเรียนต่อศาลว่า ที่ศาลชั้นต้นได้มีคำพิพากษาลงโทษจำเลยโดยอ้าง

ภาพถ่ายจากกล้องวงจรปิด เอกสารหมาย จ.๑๐๘ และ คำเบิกความของนายศุภกร พุ่มชาวสวน พนักงานของห้างแพลทตินั่มประตูน้ำ และพนักงานสอบสวนในคดีนี้ ยังคลาดเคลื่อนในข้อเท็จจริงและขัดกับหลักเหตุผลในหลายประการ กล่าวคือ คดีนี้ใจทกมีเพียงพยานเอกสารที่อ้างว่า เป็นภาพถ่ายที่ได้จากกล้องวงจรปิดหน้าห้างแพลทตินั่มเท่านั้น ซึ่งเป็นเอกสารที่มีใช้ต้นฉบับ แต่เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นและมีการตกแต่งเวลา สี และขนาดของภาพให้ผิดไปจากความเป็นจริง ซึ่งเมื่อฟังจากคำเบิกความของพันตำรวจโทธนศ มีทอง ที่เบิกความตอบนายจำเลยที่ ๑ ถามค้านว่า “จากการตรวจสอบกล้องวงจรปิดและมีการทดแทนเวลาแล้วเชื่อได้ว่าเหตุเกิดเวลา ๑๖.๕๑ นาฬิกาของวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เกี่ยวกับกล้องวงจรปิดสามารถตั้งเวลาเป็นเวลาใดก็ได้” และเบิกความตอบนายจำเลยที่ ๓ ถามค้านว่า “เวลาที่ปรากฏในกล้องวงจรปิด หลังจากที่มีการทดเวลาแล้วนั้นเวลาจริงที่ปรากฏจะเป็นเท่าไร จำไม่ได้” ประกอบกับคำเบิกความของนายศุภกร

พุ่มข้าวสวัน พนักงานฝ่ายป้องกันการสูญเสี่ย ตำแหน่งดูแลกล้องวงจรปิดของห้างแพลตตินั่มประตุ ได้เบิก
ความตอบนายจำเลยที่ ๑ ถามค้านว่า “ตามภาพถ่ายหมาย จ.๑๐๘ ทุกภาพเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้จัดทำ
เข้าไปดูและให้ข้าฯลงชื่อไว้” อันแสดงให้เห็นว่า เอกสารหมาย จ.๑๐๘ ได้ถูกตัดแปลงแก้ไขมาแล้ว เอก
สารหมายจ. ๑๐๘ จึงมีความคลาดเคลื่อนไม่น่าเชื่อถือ

อีกทั้ง พันตำรวจโทเนศ มีทองและนายศุภกร พุ่มข้าวสวัน ก็ได้เบิกความยืนยันว่าได้มีการ
เก็บบันทึกภาพวงจรถัดที่เป็นภาพเคลื่อนไหวด้วยโดยได้มอบให้พนักงานสอบสวนแล้ว แต่โจทก์มิได้นำเอา
ภาพวิดีโอวงจรถัดซึ่งเป็นภาพเคลื่อนไหวและเป็นพยานหลักฐานชั้นต้นที่ยังไม่ได้มีการตัดแปลงมาแสดงต่อศาล
ทั้งที่อยู่ในการครอบครองของพนักงานสอบสวนและอยู่ในสำนวนของโจทก์แล้ว อันชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า
โจทก์จงใจที่จะปกปิดพยานหลักฐาน กรณีจึงน่าจะสงสัยว่าหากนำภาพเคลื่อนไหวกล้องวงจรปิดมาแสดงต่อศาล
แล้วข้อเท็จจริงในคดีย่อมจะเปลี่ยนไปและอาจทำให้ศาลเห็นว่า ที่โจทก์อ้างว่าในวันเกิดเหตุมีรถยนต์เคลื่อน
ตามกันไปเป็นขบวนและก่อเหตุยิงถูกระเบิดขนาด M ๗๙ จนมีผู้เสียชีวิต ไม่เป็นความจริง การนำสืบพยาน
เอกสารตามหมายจ. ๑๐๘ ซึ่งเป็นพยานหลักฐานชั้นรองจึงไม่มีความน่าเชื่อถือแต่อย่างใด

นอกจากนี้ จากคำเบิกความของนายศุภกร พุ่มข้าวสวัน ตอบนายจำเลยที่ ๑ ถามค้านว่า
“ขณะที่ข้าฯ ดูกล้องวงจรปิดดังกล่าวไม่สามารถมองเห็นเลขทะเบียนรถทั้ง ๓ คัน” ประกอบกับคำเบิกความ
ของพันตำรวจโทเนศ มีทอง ตอบนายจำเลยที่ ๑ ถามค้านว่า “ตามเอกสารหมาย จ.๑๐๘ ภาพที่ ๓๘
ถึง ๔๐ ที่ปรากฏภาพรถนั้นไม่สามารถมองเห็นแผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์ได้และไม่ประสงค์จะวงกลมหรือ
ทำเครื่องหมายว่ารถคันไหนคือรถยนต์โตโยต้าวิโก้สีทอง สีดำ และรถยนต์อีซูซุมิวเซเวน ซึ่งรถตาม
ภาพถ่ายดังกล่าวจะเป็นรถคันเดียวกันกับที่มีการจับกุมมาเป็นของกลางในคดีนี้หรือไม่ ไม่ทราบ” เอกสาร
หมาย จ.๑๐๘ จึงไม่สามารถมองเห็นป้ายหมายเลขทะเบียนรถยนต์คันที่ปรากฏในภาพถ่ายที่อ้างว่าเป็นของ
คนร้ายที่ใช้ก่อเหตุ ทั้งไม่เห็นว่ามีคนร้ายยิงหรือมีวัตถุใดๆออกมาจากรถยนต์ดังกล่าว และไม่สามารถมองเห็น
บุคคลภายในรถได้ แต่อย่างใด

หากพิจารณาตามภาพถ่ายเอกสารหมายเลข จ.๑๐๘ แล้วจะเห็นได้ว่า รถยนต์ในภาพมิได้วิ่ง
เป็นขบวนในช่องทางเดียวกันในลักษณะจะไปก่อเหตุใช้อาวุธยิงจากสะพานแต่อย่างใด ดังที่นายศุภกร พุ่ม
ขาวสวน พยานโจทก์เบิกความตอบนายจำเลยที่ ๑ ถามค้านว่า “ภาพถ่ายหมายเลข จ.๑๐๘ ภาพที่ ๓๘
ภาพที่ ๓๙ และภาพที่ ๔๐ รถทั้ง ๓ คัน ไม่ได้วิ่งอยู่ในช่องทางเดินรถเดียวกัน” อันขัดกับความเป็นเหตุ
เป็นผล เพราะหากคนร้ายหมายมุ่งจะไปกระทำผิด ย่อมต้องวิ่งเป็นขบวนในช่องทางเดินรถเดียวกันในลักษณะ
ป้องกันรถยนต์คันอื่นมาแทรกหรือขัดขวางการกระทำผิด การวิ่งเป็นขบวนในช่องทางเดินรถเดียวกันจะทำให้
เกิดความสะดวกในการกระทำผิดว่าการวิ่งคนละช่องทางเดินรถดังภาพถ่ายเอกสารหมายเลข จ.๑๐๘ ภาพที่
๓๘-๔๐ เป็นแน่ เมื่อพยานหลักฐานโจทก์ไม่มีความน่าเชื่อถือและขัดกับเหตุผลดังที่กล่าวมาข้างต้น ศาลจึง
ไม่อาจรับฟังอย่างมั่นคงเป็นพยานหลักฐานเพื่อฟังลงโทษจำเลยทั้งสี่ได้

โดยจากการรวบรวมพยานหลักฐานในที่เกิดเหตุ พยานโจทก์ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจพิสูจน์
ที่เกิดเหตุและอาวุธไม่มีผู้ใดยืนยันว่าคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงจากสะพานข้ามแยกประตูน้ำ เพียงแต่ยืนยันทิศทาง
การยิงว่ายิงมาจากทิศทางบริเวณแยกประตูน้ำ โดยมีการทำแนวการยิงเป็นสามเหลี่ยมที่มีความเป็นไปได้ของ
จุดที่คนร้ายใช้อาวุธเอ็ม ๗๙ ก่อเหตุเท่านั้น หากมีการยิงจากบริเวณสะพานข้ามแยกประตูน้ำขณะที่รถ
เคลื่อนที่จริง ผู้ยิงจะต้องมีความเชี่ยวชาญสูง เพราะไม่สามารถทดลองลงมือก่อเหตุก่อนได้ อีกทั้งมีปัจจัย
จากความเร็วของรถและสภาพพื้นที่ เพราะบริเวณริมถนนทั้งสองข้างมีอาคารและระหว่างแยกประตูน้ำกับจุดที่
เกิดเหตุก็มีสะพานลอยข้ามถนนแยกราชดำริอีกด้วย นอกจากนี้เวลาเกิดเหตุเป็นเวลากลางวัน มีประชาชนใช้
รถใช้ถนนบริเวณดังกล่าวเป็นจำนวนมาก หากมีการยิงจากบริเวณสะพานข้ามแยกย่อมมีคนเห็นหรือได้ยิน
เสียงที่ยิงจากรถคนร้าย แต่ก็ไม่มีประจักษ์พยานเห็นคนร้ายก่อเหตุแต่อย่างใด กรณีจึงอาจเป็นไปได้ว่าคนร้าย
ยิงมาจากจุดที่ลับตาคนและเป็นตึกสูง ซึ่งปรากฏว่าพันตำรวจโทหญิงศิริประภา รัตต์บุญ นักวิทยาศาสตร์
กลุ่มงานตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ กองพิสูจน์หลักฐาน ได้มีการไปตรวจสอบอาคารพลาเดียมที่เป็นอาคาร
จอดรถชั้น ๙ สงสัยว่าจะเป็นจุดที่คนร้ายใช้ก่อเหตุ โดยอาคารดังกล่าวอยู่ในแนวทิศทางและระยะที่อาจก่อ
เหตุได้ โดยได้จัดทำรายงานการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุตามเอกสารหมายเลข จ.๙๖ ภาพที่ ๓๗ แสดงช่องลม

ที่สามารถมองเห็นห้างบิ๊กซี ราชดำริได้ ซึ่งโจทก์ได้อ้างพันตำรวจโทหญิงศิริประภา รัตต์บุญ เป็นพยานหมาย แต่ในวันนัดเบิกความโจทก์ก็ได้แถลงขอตัดพยานปากนี้ ทั้งที่พยานก็ได้มาศาลในวันเบิกความ นายจำเลยทั้งสี่ จึงแถลงต่อศาลว่าการที่อัยการโจทก์ไม่สืบพยานปากนี้เป็นเหตุให้นายจำเลยทั้งสี่ไม่มีโอกาสถามค้าน ปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาฉบับลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๘ เวลา ๐๙.๔๕ นาฬิกา กรณีดังกล่าวแสดงให้เห็นพริศว่าโจทก์จงใจปิดข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุซึ่งอาจขัดแย้งกับคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสี่ตามบันทึกถามปากคำที่จัดทำขึ้นในระหว่างการควบคุมตัวตามกฎหมายอัยการศึก

จำเลยทั้งสี่ขอเรียนต่อศาลว่า นอกจากภาพเคลื่อนไหวในกล้องวงจรปิดหน้าห้างแพลทตินั่ม ประตูน้ำ ที่โจทก์มีได้นำมาแสดงต่อศาลแล้ว โจทก์ยังไม่นำกล้องวงจรปิดจุดอื่นๆ มานำสืบต่อศาลด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งโจทก์อ้างว่าจำเลยได้ใช้เส้นทางบริเวณปากทางเก็บเงินค่าทางด่วนอูรุพงษ์ บริเวณทางขึ้นทางด่วนโศภ ๒ และทางขึ้นทางด่วนโทลเวลล์ ซึ่งทั้งสามจุดมีกล้องวงจรปิด หากพนักงานสอบสวนเรียกเข้ามาในสำนวนย่อจะเห็นได้ว่า แท้ที่จริงแล้ว จำเลยทั้งสี่มิได้มาในที่เกิดเหตุ และย่อไม่ปรากฏภาพขบวนรถยนต์ของคนร้ายที่จะสอดคล้องกับภาพจากกล้องวีดีโอวงจรปิดที่บริเวณหน้าห้างแพลทตินั่ม ประตูน้ำเป็นแน่ เมื่อโจทก์มีได้นำภาพเคลื่อนไหวกล้องวงจรปิดทั้งบริเวณหน้าห้างแพลทตินั่ม ประตูน้ำและบริเวณอื่นที่โจทก์อ้างว่าจำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพไว้ว่ามีการเคลื่อนขบวนผ่านดังกล่าวมาแสดงต่อศาล ทั้งที่เป็นพยานหลักฐานที่สำคัญและสามารถนำมาได้ พยานโจทก์จึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้อย่างสอดคล้องกัน และเป็นพริศอันแสดงถึงความพยายามในการตัดพยานหลักฐานอันเป็นคุณแก่จำเลยทั้งสี่ออกจากสำนวนอีกด้วย

๒.๕ จำเลยทั้งสี่ขอเรียนต่อศาลว่า โจทก์นำสืบอ้างว่าที่พนักงานสอบสวนสามารถไปขอหมายจับจำเลยทั้งสี่ได้ ก็โดยอาศัยการสืบสวนจากสัญญาณการใช้โทรศัพท์ของนางกรรมการ ตามเอกสารหมาย จ.๑๑๑ แต่เมื่อพิจารณาจากเอกสารฉบับดังกล่าว กลับไม่ปรากฏว่าพนักงานสอบสวนได้ออกสารดังกล่าวมาได้อย่างไร และไม่ปรากฏบุคคลที่มารับรองเอกสารดังกล่าว ทั้งยังมีได้มีการยืนยันว่าเป็นหมายเลขโทรศัพท์ของนางกรรมการจริงหรือไม่ เป็นแต่เพียงการกล่าวอ้างลอยๆของ พันตำรวจโทเนศ มีทอง ซึ่งเมื่อพิจารณาจากเอกสารดังกล่าวแล้วหาได้มีความน่าเชื่อถือแต่อย่างใดไม่ ทั้งในเอกสารหมาย จ.๑๑๑ กล่าวคือ

ไม่ปรากฏข้อมูลว่าผู้ใดเป็นผู้จัดทำเอกสารไม่มีผู้ใดรับรองความถูกต้องของเอกสาร ไม่ปรากฏว่าผู้ใดทำทำหนังสือไปถึงผู้ให้บริการรายใดและมีผู้ให้บริการรายใดเป็นผู้ส่งเอกสารดังกล่าวมาให้ อีกทั้งยังสะกดชื่อนางกรณิการิผิด โดยสะกดว่า “กัณนิกา”

หากข้อเท็จจริงเป็นดังที่พนักงานสอบสวนอ้างว่าสามารถสืบสวนจากการใช้สัญญาณโทรศัพท์เพื่อหาคนร้ายในคดีได้ แต่ก็ปรากฏว่า ระหว่างที่สอบสวนพนักงานสอบสวนได้สอบสวนหาหมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยทั้งสี่และนำไปตรวจสอบเพื่อยืนยันความเชื่อมโยงกับหมายเลขโทรศัพท์ของนางกรณิการิแต่อย่างใด ทั้งที่พนักงานสอบสวนก็สามารถกระทำได้และหากเป็นดังนั้นจริงยิ่งจะเป็นพยานหลักฐานที่สำคัญสามารถพิสูจน์เอาผิดจำเลยทั้งสี่ได้ การที่พนักงานสอบสวนมิได้ทำการตรวจสอบทั้งที่สามารถตรวจสอบตามอำนาจหน้าที่ได้ หรือหากเป็นกรณีที่พนักงานสอบสวนไปตรวจสอบแล้วได้ข้อเท็จจริงไม่ตรงตามที่นางกรณิการิให้ไว้และขัดกับเอกสารที่พนักงานสอบสวนอ้างว่าเป็นคำให้การของจำเลยทั้งสี่ ก็ย่อมเป็นเหตุผลที่พนักงานสอบสวนจะไม่นำพยานที่จะขวนขวายหาพยานหลักฐานในส่วน of หมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยทั้งสี่เข้าสู่สำนวนในคดีนี้ และโจทก์ก็ไม่ได้นำสืบให้ศาลเห็นถึงปัญหาอันมีอาจดำเนินการดังกล่าวได้ การออกหมายจับและดำเนินคดีจำเลยทั้งสี่โดยอ้างข้อมูลการสัญญาณโทรศัพท์ของนางกรณิการิฯ จึงมีข้อพิรุธและไม่อาจรับฟังเป็นอื่นได้ นอกจากพนักงานสอบสวนอาศัยเพียงทำให้การของจำเลยทั้งสี่อันเกิดจากการปั้นแต่งของเจ้าหน้าที่ทหารในชั้นซักถามตามภูมัยการศึกษานำมาปะติดปะต่อเพื่อเอาผิดกับจำเลยทั้งสี่เท่านั้น

๒.๖ จำเลยทั้งสี่ขอเรียนต่อศาลว่า ของกลางในคดีนี้มีไซของจำเลยทั้งสี่ และจำเลยทั้งสี่มิได้มีส่วนรู้เห็นในการครอบครองใดๆทั้งสิ้น โจทก์ไม่ได้มีพยานผู้ทำการติดต่อเพื่อไปปรับพยานวัตถุของกลาง และไม่ได้นำเจ้าพนักงานผู้ตรวจยึด ตรวจค้น มานำสืบในชั้นพิจารณาและไม่ได้มีพยานมานำสืบว่าของกลางที่อ้างว่าไปตรวจยึดได้เกี่ยวข้องกับอาวุธที่ใช้ก่อเหตุอย่างไร โดยเครื่องยิงระเบิด M ๗๙ ที่ยึดได้เป็นของกลางคดีนี้ ก็ไม่มีพยานผู้เชี่ยวชาญใดที่จะยืนยันได้ว่าอาวุธ M ๗๙ ที่ยึดได้เป็นอาวุธอันเดียวกับคนร้ายใช้ในการก่อเหตุคดีนี้ ไม่มีการตรวจสอบลายนิ้วมือหรือดีเอ็นเอของคนร้ายที่อาจปรากฏบนของกลางในคดีได้ ทั้งที่สามารถกระทำได้นอกจากนี้ ในชั้นพิจารณาปรากฏว่าของกลางในคดีนี้เป็นของกลางอีกคดีหนึ่งซึ่งมีการดำเนินคดีโดยพนักงาน

สอบสวนกองบังคับการปราบปรามตามคำเบิกความของพันเอกวิจารย์ จดแต่ง ผู้กล่าวโทษจำเลยที่ ๑ ในคดี
ดังกล่าว

เมื่อข้อเท็จจริงที่โจทก์นำสืบมายังไม่มีความมั่นคงหนักแน่น เป็นเพียงการนำสืบ
อย่างเลื่อนลอยและศาลชั้นต้นก็รับฟังข้อเท็จจริงคลาดเคลื่อนไปจากข้อเท็จจริงในสำนวนซึ่งไม่ปรากฏว่ามี
พยานโจทก์คนใดเบิกความหรือให้การในชั้นสอบสวนยืนยันว่า เครื่องยิงลูกระเบิดขนาด M ๗๙ ตามบัญชีของ
กลางในคดีเป็นอาวุธที่คนร้ายใช้ก่อเหตุ กรณีจึงไม่อาจรับฟังได้ว่าของกลางที่ตรวจยึดได้ตามบัญชีของกลาง
เอกสารหมาย จ.๘๕ เป็นของจำเลยทั้งสิ้นหรืออยู่ในการครอบครองของจำเลยทั้งสิ้น และยังไม่อาจรับฟังได้เลย
ว่า เครื่องยิงลูกระเบิดขนาด M ๗๙ ตามบัญชีของกลางในคดีเป็นอาวุธที่คนร้ายใช้ก่อเหตุในคดีนี้

ข้อ ๓. จำเลยทั้งสิ้นขอเรียนว่า คดีนี้โจทก์ไม่มีประจักษ์พยาน อีกทั้งพยานหลักฐานที่ถึงตัวจำเลยทั้งสิ้น
ก็ได้มาโดยอาศัยคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสิ้นในชั้นซักถามของฝ่ายทหารตามกฎหมายการศึกษา จำเลยทั้งสิ้นเห็นว่า
พยานหลักฐานที่ได้มาโดยอาศัยประโยชน์จากคำรับสารภาพของจำเลยไม่อาจนำมาใช้ประกอบการพิพากษา
ลงโทษจำเลยทั้งสิ้นได้ หากศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสิ้น โจทก์จะต้องมีพยานหลักฐานอื่นที่ได้มาโดยไม่
อาศัยคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสิ้นและเป็นพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องถึงจำเลยทั้งสิ้นโดยตรงมาประกอบ ซึ่งคดีนี้
มีพยานหลักฐานในที่เกิดเหตุแต่หาได้เชื่อมโยงถึงจำเลยทั้งสิ้นโดยตรงไม่ อีกทั้งพยานหลักฐานและคำเบิกความ
พยานของโจทก์ก็ขัดแย้งกันและมีพิรุธหลายประการ อันเป็นที่สงสัย ซึ่งไม่อาจนำมาประกอบการพิจารณา
ของศาลเพื่อฟังลงโทษจำเลยทั้งสิ้นได้

สิทธิในกระบวนการยุติธรรมอันเป็นสิทธิมนุษยชนสากล ได้รับรองสิทธิของผู้ต้องหาและ
จำเลยในคดีอาญาโดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมจะต้องเป็นไปโดยชอบ
ด้วยกฎหมายทุกขั้นตอน (Due Process of Law) หลัก Due process of law มีสาระสำคัญ ๒ ประการคือ
ประการแรก กระบวนการในการที่บุคคลใดจะถูกทำให้สูญเสียชีวิต เสรีภาพ สิทธิประโยชน์ในทรัพย์สิน จะต้อง
ดำเนินการไปอย่างยุติธรรม รัฐและเจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องดำเนินการตามกระบวนการที่ยุติธรรมทั้ง
กระบวนการทางอาญาและทางแพ่ง เพื่อปกป้องคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนที่รัฐธรรมนูญรับรองจาก

การใช้อำนาจของรัฐ ประการที่สอง บุคคลมีสิทธิที่จะใช้สิทธิเสรีภาพพื้นฐานต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญรับรอง โดยปราศจากการแทรกแซงของรัฐ ซึ่งหลักการดังกล่าวเป็นหลักกฎหมายที่ศาลฎีกาของประเทศสหรัฐอเมริกาสร้างขึ้นเพื่อทำการตรวจสอบกระทำของเจ้าหน้าที่ที่จะต้องชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเน้นไปกระบวนการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ ว่าได้กระทำตามกระบวนการที่กฎหมายบัญญัติให้กระทำหรือไม่ ทั้งนี้ตามบรรทัดฐานคดี Miranda v. Arizona (๑๙๖๖) ว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ทำการจับกุม คัมขัง สอบสวนหรือกระทำการใดๆ ที่กระทบสิทธิเสรีภาพประชาชน จะต้องเป็นด้วยกระบวนการที่ถูกต้อง ซึ่งในคดี Miranda ดังกล่าว เจ้าหน้าที่ทำการจับกุม นาย Miranda ผู้กระทำความผิด ผู้ต้องหารับสารภาพ แต่ในชั้นรับสารภาพเจ้าหน้าที่ไม่ได้แจ้งสิทธิ ๔ ประการ คือ สิทธิที่จะให้การหรือไม่ให้การก็ได้ สิทธิที่จะไม่ปกปำตนเอง การแจ้งว่าคำรับสารภาพอาจถูกนำไปใช้ในชั้นศาลได้ สิทธิที่มีทนายความรับฟังการสอบสวน ซึ่งศาลฎีกาพิพากษาว่ากระบวนการจับกุมและสอบสวนในคดีดังกล่าวไม่ชอบ จึงเป็นการสร้างหลัก Due process of law ขึ้น ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศไทยก็ได้มีการบัญญัติกฎหมายให้สอดคล้องกับหลักการดังกล่าว ไว้ในมาตรา ๗/๑

จำเลยทั้งสี่ขอเรียนว่า คดีนี้ไม่ใช่คดีก่อการร้ายหรือคดีที่กระทบต่อความมั่นคงของรัฐ เป็นคดีอาญาที่ผู้กระทำความผิดมีมูลเหตุจูงใจทางการเมือง แต่เจ้าหน้าที่รัฐกลับใช้กฎหมายความมั่นคงคือกฎอัยการศึกมาใช้จับกุมและควบคุมตัวบุคคลเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีอาญา โดยไม่มีเหตุจำเป็นใดๆ ที่จะต้องใช้กฎหมายดังกล่าวในการดำเนินคดีอาญากับบุคคล เพียงกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาปกติก็สามารถสืบสวนและสอบสวนดำเนินคดีได้แล้ว ในระหว่างการประกาศใช้กฎอัยการศึกมีการควบคุมตัวบุคคลผู้ต้องสงสัยและดำเนินคดีอาญาเป็นจำนวนมาก และมีการร้องเรียนกรณีการถูกทรมานและบังคับให้รับสารภาพในระหว่างการควบคุมตัวตามกฎอัยการศึกมาก่อน ประเด็นนี้พันเอกวิจารย์ จดแดง เจ้าหน้าที่ทหารพยานโจทก์ได้เบิกความตอบทนายจำเลยที่ ๒ ถามค้ำว่า เคยได้ยินข่าวว่ามีการฟ้องร้องหรือร้องเรียนเกี่ยวกับการนำตัวผู้กระทำความผิดมาซักถามจนเสียชีวิต และเคยมีคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพูดคุยเรื่องเจ้าหน้าที่ทหารการซ้อมทรมานบุคคล และตอบทนายจำเลยที่ ๓ ถามค้ำว่า พยานเคยถูกเจ้าหน้าที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเรียกไปชี้แจงเรื่องการควบคุมตัวไปซักถาม

